

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

sextiotredje årgången

11 maj 2020

Innehållsförteckning

IV Upplysningar

UPPLYSNINGAR FRÅN EUROPEISKA UNIONENS INSTITUTIONER, BYRÅER OCH ORGAN

Europeiska unionens domstol

2020/C 161/01	Europeiska unionens domstols senaste offentliggöranden i <i>Europeiska unionens officiella tidning</i>	1
---------------	--	---

V Yttranden

DOMSTOLSFÖRFARANDEN

Domstolen

2020/C 161/02	Mål C-10/18 P: Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 4 mars 2020 – Mowi ASA, tidigare Marine Harvest ASA mot Europeiska kommissionen (Överklagande – Konkurrens – Kontroll av företagskoncentrationer – Förordning (EG) nr 139/2004 – Artikel 4.1 – Skyldighet att anmäla koncentrationer på förhand – Artikel 7.1 – Genomförandeförbud – Artikel 7.2 – Undantag – Begreppet ”en enda koncentration” – Artikel 14.2 – Böter som ålagts för genomförande av en koncentration innan den har anmälts och godkänts – Principen ne bis in idem – Avräkningsprincipen – Sammanträffande av överträdelser)	2
2020/C 161/03	Mål C-125/18: Domstolens dom (stora avdelningen) av den 3 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona – Spanien) – Marc Gómez del Moral Guasch/ Bankia SA (Begäran om förhandsavgörande – Konsumentskydd – Direktiv 93/13/EEG – Oskäliga villkor i konsumentavtal – Avtal om hypotekslån – Rörlig räntesats – Referensindex som grundas på hypotekslån för sparbanker – Index som följer av en bestämmelse i lag eller annan författning – Ensidigt införande av ett sådant villkor av näringsidkaren – Den nationella domstolen ska kontrollera om kravet på tydlighet har iakttagits – Följderna av att villkoret har fastställts vara oskäligt)	2

2020/C 161/04	Förenade målen C-155/18 P-C158/18 P: Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 4 mars 2020 – Tulliallan Burlington Ltd mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), Burlington Fashion GmbH (Överklagande – EU-varumärke – Förordning (EG) nr 207/2009 – Ord- och figurmärkena "BURLINGTON" – Invändning av innehavaren av de äldre ord- och figurmärkena "BURLINGTON" och "BURLINGTON ARCADE" – Artikel 8.1 b – Risk för förväxling – Niceöverenskommelsen – Klass 35 – Begreppet "detaljhandelstjänster" – Artikel 8.4 – Obehörigt bruk – Artikel 8.5 – Renommé – Bedömningskriterier – Likhet mellan de berörda varorna eller tjänsterna – Avslag på invändningen)	3
2020/C 161/05	C-183/18: Domstolens dom (första avdelningen) av den 4 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku – Polen) – Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) mot Bank BGŻ BNP Paribas S.A. (Begäran om förhandsavgörande – Område med frihet, säkerhet och rättvisa – Straffrättsligt samarbete – Rambeslut 2005/214/RIF – Erkännande och verkställighet av bötesstraff som ådömts juridiska personer – Ofullständigt införlivande av ett rambeslut – Skyldighet att göra en unionsrättskonform tolkning av nationell rätt – Räckvidd)	4
2020/C 161/06	Mål C-211/18: Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 5 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugal) – Idealmed III – Serviços de Saúde SA / Autoridade Tributária e Aduaneira (Begäran om förhandsavgörande – Beskattning – Mervärdesskatt – Direktiv 2006/112/EG – Artikel 132.1 b – Undantag från skatteplikt – Sjukhusvård och sjukvård – Sjukhus – Tjänster som tillhandahålls under sociala betingelser som är jämförbara med dem som gäller för offentligrättsliga organ – Artiklarna 377 och 391 – Undantag – Möjlighet att välja att beskattas – Bibehållande av beskattning – Ändring av villkoren för utövandet av verksamheten)	5
2020/C 161/07	Mål C-240/18 P: Domstolens dom (femte avdelningen) av den 27 februari 2020 – Constantin Film Produktion GmbH mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) (Överklagande – EU-varumärke – Förordning (EG) nr 207/2009 – Artikel 7.1 f – Absolut registreringshinder – Varumärke som strider mot allmän moral – Ordkännetecknet "Fack Ju Göhte" – Avslag på registreringsansökan)	6
2020/C 161/08	Mål C-328/18 P: Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 4 mars 2020 – Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet mot Equivalenza Manufactory, SL (Överklagande – EU-varumärke – Förordning (EG) nr 207/2009 – Artikel 8.1 b – Risk för förväxling – Bedömning av likheterna mellan de motstående kännetecknen – Helhetsbedömningen av risken för förväxling – Beaktande av saluföringsvillkoren – Neutralisering av en fonetisk likhet genom olikheter i visuellt och begreppsmässigt hänseende – Villkor för neutralisering)	6
2020/C 161/09	Mål C-586/18 P: Domstolens dom (nionde avdelningen) av den 4 mars 2020 – Buonotourist Srl mot Europeiska kommissionen, Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (Överklagande – Konkurrens – Statligt stöd – Företag som bedriver reguljär busstrafik i regionen Kampanien (Italien) – Ersättning för utövande av allmän trafikplikt som utbetalats av de italienska myndigheterna till följd av ett avgörande från Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) – Beslut från Europeiska kommissionen i vilket det slås fast att stödet är oförenligt med den inre marknaden)	7
2020/C 161/10	Mål C-587/18 P: Domstolens dom (nionde avdelningen) av den 4 mars 2020 – CSTP Azienda della Mobilità SpA mot Europeiska kommissionen, Asstra Associazione Trasporti (Överklagande – Konkurrens – Statligt stöd – Företag som bedriver reguljär busstrafik i regionen Kampanien (Italien) – Ersättning för utövande av allmän trafikplikt som utbetalats av de italienska myndigheterna till följd av ett avgörande från Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) – Beslut från Europeiska kommissionen i vilket det slås fast att stödet är oförenligt med den inre marknaden)	7

2020/C 161/11	Mål C-655/18: Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 4 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Administrativen sad – Varna – Bulgarien) – Teritorialna direktsia "Severna morsa" kam Agentsia Mitnitsi, som har trätt i stället för Mitnitsa Varna, mot "Schenker" EOOD (Begäran om förhandsavgörande – Tullunion – Förordning (EU) nr 952/2013 – Undandragande från tullövervakning – Stöld av varor som har hänförs till tullagerförfarandet – Artikel 242 – Den som är ansvarig för undandragandet – Innehavaren av tillstånd till tullager – Sanktion för överträdelse av tullagstiftningen – Artikel 42 – Skyldighet att betala ett belopp motsvarande de försvunna varornas värde – Tillsammans med en sanktionsavgift – Proportionalitet)	8
2020/C 161/12	Mål C-766/18 P: Domstolens dom (femte avdelningen) av den 5 mars 2020 – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), M. J. Dairies EOOD (Överklagande – EU-varumärke – Förordning (EG) nr 207/2009 – Invändning – Artikel 8.1 b – Risk för förväxling – Bedömningskriterier – Tillämplighet i fråga om ett äldre kollektivmärke – Samspelet mellan de motstående varumärkenas likhet och likheten mellan de varu- och tjänsteslag som omfattas av dessa varumärken)	9
2020/C 161/13	Mål C-34/19: Domstolens dom (första avdelningen) av den 4 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Italien) – Telecom Italia SpA mot Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze (Begäran om förhandsavgörande – Tillnärmning av lagstiftning – Teletjänster – Upprättandet av den inre marknaden för teletjänster genom att tillhandahålla öppna nät – Direktiv 97/13/EG – Avgifter och kostnader för individuella tillstånd – Övergångssystem som inrättar en avgift utöver de som är tillåtna enligt direktiv 97/13/EG – Rättskraft för en dom från en högre instans som har bedömts strida mot unionsrätten)	9
2020/C 161/14	Mål C-48/19: Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 5 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzhof – Tyskland) – X-GmbH mot Finanzamt Z (Begäran om förhandsavgörande – Beskattning – Gemensamt system för mervärdesskatt – Direktiv 2006/112/EG – Artikel 132.1 c – Undantag från skatteplikt – Sjukvårdande behandling som ges av medicinska eller paramedicinska yrkesutövare – Behandling per telefon – Behandling som ges av sjuksköterskor och vårdassistenter)	10
2020/C 161/15	Mål C-69/19 P: Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 5 mars 2020 – Credito Fondiario SpA mot Gemensamma resolutionsnämnden, Republiken Italien, Europeiska kommissionen (Överklagande – Ekonomiska och monetära unionen – Bankunionen – Återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag – Gemensamma resolutionsmekanismen för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag – Gemensamma resolutionsnämnden – Gemensamma resolutionsfonden – Fastställande av förhandsbidrag för år 2016 – Talan om ogiltigförklaring – Tidsfrist för väckande av talan – Talan har väckts för sent – Invändning om rättsstridighet – Uppenbart att talan ska avvisas)	11
2020/C 161/16	Mål C-135/19: Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 5 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Oberster Gerichtshof – Österrike) – Pensionsversicherungsanstalt mot CW (Begäran om förhandsavgörande – Social trygghet för migrerande arbetstagare – Samordning av de sociala trygghetssystemen – Förordning (EG) nr 883/2004 – Artiklarna 3 och 11 – Materiellt tillämpningsområde – Förmåner som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning – Kvalificering – Förmån vid sjukdom – Förmån vid invaliditet – Förmån vid arbetslöshet – Person som upphört att vara ansluten till systemet för social trygghet i en medlemsstat efter att ha avslutat sin yrkesverksamhet där och flyttat till en annan medlemsstat – Ansökan om att beviljas rehabiliteringsbidrag i den tidigare bosättnings- och anställningsmedlemsstaten – Avslag – Fastställande av tillämplig lagstiftning)	12
2020/C 161/17	Mål C-298/19: Domstolens dom (nionde avdelningen) av den 27 februari 2020 – Europeiska kommissionen mot Republiken Grekland (Fördragsbrott – Direktiv 91/676/EEG – Skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket – Dom varigenom domstolen fastställer ett fördragsbrott – Inexécution – Underlåtenhet att följa domen – Artikel 260.2 FEUF – Ekonomiska påföljder – Föreläggande att betala ett schablonbelopp)	12

2020/C 161/18	Mål C-75/19: Domstolens beslut (nionde avdelningen) av den 6 november 2019 (begäran om förhandsavgörande från Tribunalul Specializat Mureș – Rumänien) – MF mot BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl (Begäran om förhandsavgörande – Artikel 99 i domstolens rättegångsregler – Direktiv 93/13/EEG – Konsumentavtal – Konsumentkredit – Exekutionsförfarande – Tidsfrist på 15 dagar från delgivningen av exekutionsförfarandet för att invända att ett avtalsvillkor är oskäligt)	13
2020/C 161/19	Mål C-376/19: Begäran om förhandsavgörande framställd av Rayonen sad Blagoevgrad (Bulgarien) den 13 maj 2019 – "MAK TURS" AD mot Direktor na Direksia "Inspektia po truda", Blagoevgrad . . .	14
2020/C 161/20	Mål C-571/19 P: Överklagande ingett den 24 juli 2019 av EMB Consulting SE av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 23 maj 2019 i mål T-107/17, Frank Steinhoff m.fl. mot Europeiska centralbanken	14
2020/C 161/21	Mål C-670/19: Begäran om förhandsavgörande framställd av Finanzgericht Baden-Württemberg (Tyskland) den 10 september 2019 – Gardinia Home Decor GmbH mot Hauptzollamt Ulm	14
2020/C 161/22	Mål C-835/19: Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 18 november 2019 – Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta – Ativa S.p.A. mot Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di bacino del Po	15
2020/C 161/23	Mål C-886/19 P: Överklagande ingett den 3 december 2019 av Pink Lady America LLC av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 24 september 2019 i mål T-112/18, Pink Lady America mot CPVO	16
2020/C 161/24	Mål C-892/19 P: Överklagande ingett den 29 november 2019 av Camelia Manéa av den dom som tribunalen (sjunde avdelningen) meddelade den 12 september 2019 i mål T-225/18, Manéa mot CdT	16
2020/C 161/25	Mål C-902/19 P: Överklagande ingett den 10 december 2019 av Esim Chemicals GmbH av det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 9 oktober 2019 i mål T-713/18, Esim Chemicals mot EUIPO	17
2020/C 161/26	Mål C-920/19: Begäran om förhandsavgörande framställd av Landesverwaltungsgericht Steiermark (Österrike) den 16 december 2019 – Fluctus s.r.o. m.fl.	17
2020/C 161/27	Mål C-924/19: Begäran om förhandsavgörande framställd av Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern) den 18 december 2019 – FMS och FNZ mot Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság och Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság	18
2020/C 161/28	Mål C-925/19: Begäran om förhandsavgörande framställd av Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern) den 18 december 2019 – SA och SA junior mot Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság	20
2020/C 161/29	Mål C-932/19: Begäran om förhandsavgörande framställd av Győri Ítéltábla (Ungern) den 20 december 2019 – J.Z. mot OTP Jelzálogbank Zrt. m.fl.	22

2020/C 161/30	Mål C-10/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 10 januari 2020 – Flightright GmbH mot Eurowings GmbH	23
2020/C 161/31	Mål C-17/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia (Italien) den 14 januari 2020 – MC mot U.T.G. – Prefettura di Foggia	24
2020/C 161/32	Mål C-18/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgerichtshofs (Österrike) den 16 januari 2020 – X mot Y	24
2020/C 161/33	Mål C-30/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid (Spanien) den 22 januari 2020 – RH mot AB Volvo m.fl.	25
2020/C 161/34	Mål C-31/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Audiencia Provincial de Alicante (Spanien) den 22 januari 2020 – Bankia S.A. mot SI	25
2020/C 161/35	Mål C-32/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Corte di appello di Napoli (Italien) den 22 januari 2020 – TJ mot Balga Srl	26
2020/C 161/36	Mål C-33/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Landgericht Ravensburg (Tyskland) den 23 januari 2020 – UK mot Volkswagen Bank GmbH	27
2020/C 161/37	Mål C-40/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 27 januari 2020 – AQ, BO, CP mot Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia	28
2020/C 161/38	Mål C-44/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 27 januari 2020 – Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA) mot PC, RE	29
2020/C 161/39	Mål C-47/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 28 januari 2020 – F. mot Stadt Karlsruhe	30
2020/C 161/40	Mål C-53/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 3 februari 2020 – Hengstenberg GmbH & Co. KG mot Spreewaldverein e.V.	31
2020/C 161/41	Mål C-60/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Administratīvā apgabaltiesa (Lettland) den 5 februari 2020– VAS "Latvijas dzelzceļš" mot Valsts dzelzceļa administrācija	31
2020/C 161/42	Mål C-67/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour du travail de Liège (Belgien) den 10 februari 2020 – Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil) mot M.M.	32
2020/C 161/43	Mål C-68/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour du travail de Liège (Belgien) den 10 februari 2020 – Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil) mot C.	33
2020/C 161/44	Mål C-69/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour du Travail de Liège (Belgien) den 10 februari 2020 – Agence fédérale pour l’Accueil des demandeurs d’asile (Fedasil) mot C.	33

2020/C 161/45	Mål C-76/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Administrativen sad Varna (Bulgarien) den 12 februari 2020 – "Balev Bio" EOOD mot Agentsia "Mitnitsi", Teritorialna Direksia Severna Morska	34
2020/C 161/46	Mål C-84/20 P: Överklagande ingett den 14 februari 2020 av Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papasotiriou, Charalampos Andralis, av det beslut som tribunalen (nionde avdelningen) meddelade den 11 december 2019 i mål T-547/19, Sarantis Sarantos mot Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen	35
2020/C 161/47	Mål C-88/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal correctionnel de Bordeaux (Frankrike) den 20 februari 2020 – Procureur de la République mot ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ	36
2020/C 161/48	Mål C-90/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Højesteret (Danmark) den 24 februari 2020 – Apcoa Parking Danmark A/S mot Skatteministeriet	37
2020/C 161/49	Mål C-104/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal du travail de Nivelles (Belgien) den 27 februari 2020 – SD mot Habitations sociales du Roman Païs SCRL, TE, i egenskap av konkursförvaltare för Régie des Quartiers de Tubize ASBL	37
2020/C 161/50	Mål C-106/20 P: Överklagande ingett den 25 februari 2020 av Republiken Grekland av den dom som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 19 december 2019 i mål T-14/18, Republiken Grekland mot Europeiska kommissionen	38
2020/C 161/51	Mål C-107/20 P: Överklagande ingett den 26 februari 2020 av Republiken Grekland av den dom som tribunalen (andra avdelningen) meddelade den 19 december 2019 i mål T-295/18, Republiken Grekland mot Europeiska kommissionen	39
2020/C 161/52	Mål C-109/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Högsta domstolen (Sverige) den 27 februari 2020 – Republiken Polen / PL Holdings Säril	40
2020/C 161/53	Mål C-112/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Conseil d'État (Belgien) den 28 februari 2020 – M.A. mot État belge	40
2020/C 161/54	Mål C-117/20: Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour d'appel de Bruxelles (Belgien) den 3 mars 2020 – bpost SA mot Autorité belge de la concurrence	41
Tribunalen		
2020/C 161/55	Mål T-92/20: Talan väckt den 14 februari 2020 – Fryč mot kommissionen	42
2020/C 161/56	Mål T-123/20: Talan väckt den 20 februari 2020 – Sciessent mot kommissionen	44
2020/C 161/57	Mål T-131/20: Talan väckt den 27 februari 2020 – IR mot kommissionen	45
2020/C 161/58	Mål T-132/20: Talan väckt den 28 februari 2020 – NEC Oncoimmunity mot Easme	46
2020/C 161/59	Mål T-134/20: Talan väckt den 27 februari 2020 – Huhtamaki mot kommissionen	47
2020/C 161/60	Mål T-135/20: Överklagande ingett den 28 februari 2020 – Vulkano Research and Development mot EUIPO – Ega (EGA Master)	48

2020/C 161/61	Mål T-136/20: Överklagande ingett den 2 mars 2020 – Ardex mot EUIPO – Chen (ArtiX PAINTS) .	49
2020/C 161/62	Mål T-139/20: Talan väckt den 26 februari 2020 – Applia mot kommissionen	49
2020/C 161/63	Mål T-140/20: Talan väckt den 26 februari 2020 – Applia mot kommissionen	50
2020/C 161/64	Mål T-141/20: Talan väckt väckt den 26 februari 2020 – Applia mot kommissionen	51
2020/C 161/65	Mål T-142/20: Talan väckt den 26 februari 2020 – Applia mot kommissionen	52
2020/C 161/66	Mål T-144/20: Talan väckt den 5 mars 2020 – Guangxi Xin Fu Yuan mot kommissionen	53

IV

*(Upplysningar)*UPPLYSNINGAR FRÅN EUROPEISKA UNIONENS INSTITUTIONER, BYRÅER
OCH ORGAN

EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL

Europeiska unionens domstols senaste offentliggöranden i *Europeiska unionens officiella tidning*
(2020/C 161/01)**Senaste offentliggörandet**

EUT C 137, 27.4.2020

Senaste listan över offentliggöranden

EUT C 129, 20.4.2020

EUT C 114, 6.4.2020

EUT C 103, 30.3.2020

EUT C 95, 23.3.2020

EUT C 87, 16.3.2020

EUT C 77, 9.3.2020

Dessa texter är tillgängliga på
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Yttranden)

DOMSTOLSFÖRFARANDEN

DOMSTOLEN

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 4 mars 2020 – Mowi ASA, tidigare Marine Harvest ASA mot Europeiska kommissionen

(Mål C-10/18 P) ⁽¹⁾

(Överklagande – Konkurrens – Kontroll av företagskoncentrationer – Förordning (EG) nr 139/2004 – Artikel 4.1 – Skyldighet att anmäla koncentrationer på förhand – Artikel 7.1 – Genomförandeförbud – Artikel 7.2 – Undantag – Begreppet ”en enda koncentration” – Artikel 14.2 – Böter som ålagts för genomförande av en koncentration innan den har anmälts och godkänts – Principen ne bis in idem – Avräkningsprincipen – Sammanträffande av överträdelser)

(2020/C 161/02)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Mowi ASA, tidigare Marine Harvest ASA (ombud: R. Subiotto, QC)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen (ombud: M. Farley och F. Jimeno Fernández)

Domslut

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Mowi ASA ska ersätta rättegångskostnaderna.

⁽¹⁾ EUT C 142, 23.4.2018

Domstolens dom (stora avdelningen) av den 3 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona – Spanien) – Marc Gómez del Moral Guasch / Bankia SA

(Mål C-125/18) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Konsumentskydd – Direktiv 93/13/EEG – Oskäligen villkor i konsumentavtal – Avtal om hypotekslån – Rörlig räntesats – Referensindex som grundas på hypotekslån för sparbanker – Index som följer av en bestämmelse i lag eller annan författning – Ensidigt införande av ett sådant villkor av näringsidkaren – Den nationella domstolen ska kontrollera om kravet på tydlighet har iakttagits – Följderna av att villkoret har fastställts vara oskäligt)

(2020/C 161/03)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Marc Gómez del Moral Guasch

Svarande: Bankia SA

Domslut

- 1) Artikel 1.2 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ska tolkas så, att villkoret i ett avtal om hypotekslån som har ingåtts mellan en konsument och en näringsidkare, enligt vilket den räntesats som är tillämplig på lånet grundar sig på ett av de officiella referensindex som anges i den nationella lagstiftningen och som kreditinstituten kan tillämpa på hypotekslån, omfattas av direktivets tillämpningsområde i de fall då det i denna lagstiftning varken föreskrivs att tillämpningen av indexet är bindande oberoende av avtalsparternas val eller att det ska tillämpas som en dispositiv bestämelse om inget annat har avtalats mellan dessa parter.
- 2) Direktiv 93/13, och särskilt artiklarna 4.2 och 8 i detta, ska tolkas så, att en domstol i en medlemsstat är skyldig att kontrollera huruvida ett avtalsvillkor som rör avtalets huvudföremål är klart och begripligt. Detta gäller oavsett om artikel 4.2 i direktivet har införlivats med denna medlemsstats rättsordning.
- 3) Direktiv 93/13, och särskilt artiklarna 4.2 och 5 i detta, ska tolkas så, att ett avtalsvillkor som fastställer en rörlig räntesats inom ramen för ett avtal om hypotekslån – för att uppfylla kravet på tydlighet i ett avtalsvillkor – inte bara ska vara begripligt i formellt och grammatiskt avseende, utan även ska ge en normalt informerad och skäligen uppmärksam och medveten genomsnittskonsument möjlighet att förstå hur metoden för att beräkna räntesatsen konkret fungerar och således, på grundval av klara och begripliga kriterier, bedöma de potentiellt omfattande ekonomiska konsekvenserna av ett sådant villkor för hans eller hennes finansiella förpliktelser. Följande omständigheter är särskilt relevanta för den bedömning som den nationella domstolen ska göra i detta avseende: dels att de huvudsakliga uppgifterna avseende beräkningen av räntesatsen är lättillgängliga för alla som överväger att teckna ett hypotekslån, eftersom beräkningsmetoden för den räntesatsen har offentliggjorts, dels att information tillhandahålls om den tidigare utvecklingen av det index som ligger till grund för beräkningen av nämnda räntesats.
- 4) Artiklarna 6.1 och 7.1 i direktiv 93/13 ska tolkas så, att de inte utgör hinder för att den nationella domstolen, för det fall att ett oskäligt avtalsvillkor som fastställer ett referensindex för beräkningen av den rörliga räntan på ett lån är ogiltigt, ersätter detta index med ett lagstadgat index som ska tillämpas om inget annat har avtalats mellan parterna till avtalet, i den mån det aktuella avtalet om hypotekslån inte kan bestå om det oskäliga villkoret upphävs och en ogiltigförklaring av avtalet i dess helhet skulle medföra att konsumenten drabbas av mycket negativa konsekvenser.

(¹) EUT C 152, 30.4.2018.

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 4 mars 2020 – Tulliallan Burlington Ltd mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), Burlington Fashion GmbH

(Förenade målen C-155/18 P-C158/18 P) (¹)

(Överklagande – EU-varumärke – Förordning (EG) nr 207/2009 – Ord- och figurmärkena "BURLINGTON" – Invändning av innehavaren av de äldre ord- och figurmärkena "BURLINGTON" och "BURLINGTON ARCADE" – Artikel 8.1 b – Risk för förväxling – Niceöverenskommelsen – Klass 35 – Begreppet "detaljhandelstjänster" – Artikel 8.4 – Obehörigt bruk – Artikel 8.5 – Renommé – Bedömningskriterier – Likhet mellan de berörda varorna eller tjänsterna – Avslag på invändningen)

(2020/C 161/04)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Tulliallan Burlington Ltd (ombud: A. Norris, Barrister)

Övriga parter i målet: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) (ombud: M. Fischer och D. Botis), Burlington Fashion GmbH (ombud: A. Parr, Rechtsanwältin)

Domslut

- 1) Europeiska unionens tribunals dom av den 6 december 2017, Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington) (T-120/16, EU:T:2017:873), dom av den 6 december 2017, Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON THE ORIGINAL) (T-121/16, ej publicerad, EU:T:2017:872), dom av den 6 december 2017, Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (Burlington), (T-122/16, ej publicerad, EU:T:2017:871) och dom av den 6 december 2017, Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON) (T-123/16, ej publicerad, EU:T:2017:870) upphävs.
- 2) De beslut som fjärde överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) meddelade den 11 januari 2016 (ärenden R 94/2014–4, R 2501/2013–4, R 2409/2013–4 och R 1635/2013–4) angående fyra invändningsförfaranden mellan Tulliallan Burlington Ltd och Burlington Fashion GmbH ogiltigförklaras.
- 3) Burlington Fashion GmbH och Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) ska, förutom att bära sina egna rättegångskostnader, till lika del ersätta de kostnader som uppkommit för Tulliallan Burlington Ltd såvitt avser såväl målen T-120/16 P–T-123/16 i första instans som målen om överklagande.

(¹) EUT C 240, 9.7.2018.

Domstolens dom (första avdelningen) av den 4 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku – Polen) – Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) mot Bank BGŻ BNP Paribas S.A.

(C-183/18) (¹)

(Begäran om förhandsavgörande – Område med frihet, säkerhet och rättvisa – Straffrättsligt samarbete – Rambeslut 2005/214/RIF – Erkännande och verkställighet av bötesstraff som ådömts juridiska personer – Ofullständigt införlivande av ett rambeslut – Skyldighet att göra en unionsrättskonform tolkning av nationell rätt – Räckvidd)

(2020/C 161/05)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

Svarande: Bank BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku

Ytterligare deltagare i rättegången: Prokuratura Rejonowa Gdańsk-Śródmieście w Gdańsku

Domslut

- 1) Begreppet "juridisk person" i bland annat artikel 1 a och artikel 9.3 i rådets rambeslut 2005/214/RIF av den 24 februari 2005 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff, i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, ska tolkas enligt lagen i den stat som har utfärdat beslutet om bötesstraff.

- 2) Rambeslut 2005/214, i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, ska tolkas så, att en domstol i en medlemsstat inte är skyldig att inte tillämpa en bestämmelse i nationell rätt som är oförenlig med artikel 9.3 i rambeslut 2005/214 i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299, eftersom sistnämnda bestämmelse saknar direkt effekt. Den hänskjutande domstolen är likväl skyldig att så långt det är möjligt tolka nationell rätt konformt med unionsrätten, för att uppnå ett resultat som är förenligt med det ändamål som eftersträvas genom rambeslut 2005/214 i dess lydelse enligt rambeslut 2009/299.

⁽¹⁾ EUT C 221, 25.6.2018.

Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 5 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugal) – Idealmed III – Serviços de Saúde SA / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Mål C-211/18) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Beskattning – Mervärdesskatt – Direktiv 2006/112/EG – Artikel 132.1 b – Undantag från skatteplikt – Sjukhusvård och sjukvård – Sjukhus – Tjänster som tillhandahålls under sociala betingelser som är jämförbara med dem som gäller för offentligrättsliga organ – Artiklarna 377 och 391 – Undantag – Möjlighet att välja att beskattas – Bibehållande av beskattning – Ändring av villkoren för utövandet av verksamheten)

(2020/C 161/06)

Rättegångsspråk: portugisiska

Hänskjutande domstol

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Idealmed III – Serviços de Saúde SA

Motpart: Autoridade Tributária e Aduaneira

Domslut

- 1) Artikel 132.1 b i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ska tolkas så, att de behöriga myndigheterna i en medlemsstat, vid bedömningen av huruvida vårdtjänster som tillhandahålls av ett privat sjukhus, vilka är av allmänintresse, tillhandahålls under sociala betingelser som är jämförbara med dem som gäller för offentligrättsliga organ, i den mening som avses i samma bestämmelse, kan beakta den omständigheten att dessa tjänster tillhandahålls inom ramen för avtal som ingåtts med offentliga myndigheter i den medlemsstaten, till priser som fastställs i dessa avtal och vars kostnader delvis täcks av institutionerna för social trygghet i den medlemsstaten.
- 2) Artikel 391 i direktiv 2006/112, jämförd med artikel 377 i samma direktiv och principen om skydd för berättigade förväntningar, rättssäkerhetsprincipen och principen om skattenutralitet, ska tolkas så, att den inte utgör hinder för att tillämpa ett undantag från mervärdesskatteplikt på vårdtjänster som tillhandahålls av ett privat sjukhus och som omfattas av artikel 132.1 b i direktivet på grund av en ändring av villkoren för utövandet av verksamheten som har inträtt efter det att det privata sjukhuset valde att omfattas av den skatteordning som föreskrivs i den nationella lagstiftningen i den berörda medlemsstaten, i vilken det föreskrivs att varje beskattningsbar person som har gjort ett sådant val ska fortsätta att omfattas av den ordningen under en viss tidsperiod, i de fall då denna tidsperiod ännu inte har löpt ut.

⁽¹⁾ EUT C 240, 9.7.2018

Domstolens dom (femte avdelningen) av den 27 februari 2020 – Constantin Film Produktion GmbH mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO)

(Mål C-240/18 P) ⁽¹⁾

(Överklagande – EU-varumärke – Förordning (EG) nr 207/2009 – Artikel 7.1 f – Absolut registreringshinder – Varumärke som strider mot allmän moral – Ordkännetecknet "Fack Ju Göhte" – Avslag på registreringsansökan)

(2020/C 161/07)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Constantin Film Produktion GmbH (ombud: E. Saarmann och P. Baronikians, Rechtsanwälte)

Övrig part i målet: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) (ombud: D. Hanf)

Domslut

- 1) Den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 24 januari 2018, Constantin Film Produktion/EUIPO (Fack Ju Göhte) (T-69/17, ej publicerad, EU:T:2018:27) upphävs.
- 2) Det beslut som femte överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) meddelade den 1 december 2016 (ärende R 2205/2015–5), angående en ansökan om registrering som EU-varumärke av ordkännetecknet "Fack Ju Göthe", ogiltigförklaras.
- 3) Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Constantin Film Produktion GmbH:s rättegångskostnader avseende förfarandet såväl i första instans i mål T-69/17 som i målet om överklagande.

⁽¹⁾ EUT C 249, 16.7.2018.

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 4 mars 2020 – Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet mot Equivalenza Manufactory, SL

(Mål C-328/18 P) ⁽¹⁾

(Överklagande – EU-varumärke – Förordning (EG) nr 207/2009 – Artikel 8.1 b – Risk för förväxling – Bedömning av likheterna mellan de motstående kännetecknen – Helhetsbedömningen av risken för förväxling – Beaktande av saluföringsvillkoren – Neutralisering av en fonetisk likhet genom olikheter i visuellt och begreppsmässigt hänseende – Villkor för neutralisering)

(2020/C 161/08)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) (ombud: J.F. Crespo Carrillo)

Övrig part i målet: Equivalenza Manufactory, SL (ombud: G. Macías Bonilla, G. Marín Raigal och E. Armero Lavie, abogados)

Domslut

- 1) Den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 7 mars 2018, Equivalenza Manufactory/EUIPO – ITM Entreprises (BLACK LABEL BY EQUIVALENZA) (T-6/17, ej publicerad, EU:T:2018:119) upphävs.

- 2) Den talan om ogiltigförklaring som Equivalenza Manufactory SL väckt vid Europeiska unionens tribunal i mål T-6/17 ogillas.
- 3) Equivalenza Manufactory SL ska bära sina rättegångskostnader, såväl i första instans i mål T-6/17 som i överklagandet, och ersätta Europeiska unionens immaterialrättsmyndighets (EUIPO) kostnader i samma förfaranden.

⁽¹⁾ EUT C 341, 24.9.2018.

Domstolens dom (nionde avdelningen) av den 4 mars 2020 – Buonotourist Srl mot Europeiska kommissionen, Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori

(Mål C-586/18 P) ⁽¹⁾

(Överklagande – Konkurrens – Statligt stöd – Företag som bedriver reguljär busstrafik i regionen Kampanien (Italien) – Ersättning för utövande av allmän trafikplikt som utbetalats av de italienska myndigheterna till följd av ett avgörande från Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) – Beslut från Europeiska kommissionen i vilket det slås fast att stödet är oförenligt med den inre marknaden)

(2020/C 161/09)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Buonotourist Srl (ombud: M. D'Alberti och L. Visone, avvocati)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen (ombud: G. Conte, P.-J. Loewenthal och L. Armati), Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV) (ombud: M. Malena, avvocato)

Domslut

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Buonotourist Srl ska ersätta rättegångskostnaderna.

⁽¹⁾ EUT C 399, 5.11.2018.

Domstolens dom (nionde avdelningen) av den 4 mars 2020 – CSTP Azienda della Mobilità SpA mot Europeiska kommissionen, Asstra Associazione Trasporti

(Mål C-587/18 P) ⁽¹⁾

(Överklagande – Konkurrens – Statligt stöd – Företag som bedriver reguljär busstrafik i regionen Kampanien (Italien) – Ersättning för utövande av allmän trafikplikt som utbetalats av de italienska myndigheterna till följd av ett avgörande från Consiglio di Stato (Högsta förvaltningsdomstolen, Italien) – Beslut från Europeiska kommissionen i vilket det slås fast att stödet är oförenligt med den inre marknaden)

(2020/C 161/10)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: CSTP Azienda della Mobilità SpA (ombud: G. Capo och L. Visone, avvocati)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen (ombud: G. Conte, P.-J. Loewenthal och L. Armati), Asstra Associazione Trasporti (ombud: M. Malena, avvocato)

Domslut

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) CSTP Azienda della Mobilità SpA ska ersätta rättegångskostnaderna.

⁽¹⁾ EUT C 399, 5.11.2018.

Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 4 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Administrativen sad – Varna – Bulgaien) – Teritorialna direktsia "Severna morska" kam Agentsia Mitnitsi, som har trätt i stället för Mitnitsa Varna, mot "Schenker" EOOD

(Mål C-655/18) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Tullunion – Förordning (EU) nr 952/2013 – Undandragande från tullövervakning – Stöld av varor som har hänförs till tullagerförfarandet – Artikel 242 – Den som är ansvarig för undandragandet – Innehavaren av tillstånd till tullager – Sanktion för överträdelse av tullagstiftningen – Artikel 42 – Skyldighet att betala ett belopp motsvarande de försvunna varornas värde – Tillsammans med en sanktionsavgift – Proportionalitet)

(2020/C 161/11)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Administrativen sad – Varna

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Teritorialna direktsia "Severna morska" kam Agentsia Mitnitsi, som har trätt i stället för Mitnitsa Varna

Motpart: "Schenker" EOOD

ytterligare deltagare i rättegången: Okrazhna prokuratura – Varna

Domslut

- 1) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 952/2013 av den 9 oktober 2013 om fastställande av en tullkodex för unionen ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken innehavaren av ett tillstånd till tullager, för det fall varor som hänförs till tullagerförfarandet har stulits, åläggs en lämplig sanktionsavgift för en överträdelse av tullagstiftningen.
- 2) Artikel 42.1 i förordning nr 952/2013 ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken innehavaren av ett tillstånd till tullager, för det fall varor som hänförs till tullagerförfarandet har undandragits från tullövervakning, är skyldig att, utöver en sanktionsavgift, betala ett belopp motsvarande dessa varors värde.

⁽¹⁾ EUT C 4, 7.1.2019.

Domstolens dom (femte avdelningen) av den 5 mars 2020 – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), M. J. Dairies EOOD

(Mål C-766/18 P) ⁽¹⁾

(Överklagande – EU-varumärke – Förordning (EG) nr 207/2009 – Invändning – Artikel 8.1 b – Risk för förväxling – Bedömningskriterier – Tillämplighet i fråga om ett äldre kollektivmärke – Samspelet mellan de motstående varumärkenas likhet och likheten mellan de varu- och tjänsteslag som omfattas av dessa varumärken)

(2020/C 161/12)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (ombud: S. Malynicz, QC, S. Baran, barrister, V. Marsland, solicitor, och K.K. Kleanthous)

Övriga parter i målet: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) (ombud: D. Gája), M. J. Dairies EOOD (ombud: D. Dimitrova och I. Pakidanska, advokati)

Domslut

- 1) Den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 25 september 2018 – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M. J. Dairies (BBQLOUMI) (T-328/17, ej publicerad, EU: T:2018:594) upphävs.
- 2) Målet återförvisas till Europeiska unionens tribunal.
- 3) Frågan om rättegångskostnader anstår.

⁽¹⁾ EUT C 82, 4.3.2019.

Domstolens dom (första avdelningen) av den 4 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Italien) – Telecom Italia SpA mot Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Mål C-34/19) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Tillnärmning av lagstiftning – Teletjänster – Upprättandet av den inre marknaden för teletjänster genom att tillhandahålla öppna nät – Direktiv 97/13/EG – Avgifter och kostnader för individuella tillstånd – Övergångssystem som inrättar en avgift utöver de som är tillåtna enligt direktiv 97/13/EG – Rättskraft för en dom från en högre instans som har bedömts strida mot unionsrätten)

(2020/C 161/13)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Telecom Italia SpA

Motparter: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Domslut

- 1) Artikel 22.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den 10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet ska tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning om förlängning, för år 1998, av skyldigheten för ett telekommunikationsföretag som innehade en auktorisation som gällde när direktivet trädde i kraft att betala en avgift beräknad på grundval av omsättningen och inte enbart på grundval av de administrativa kostnaderna för utfärdande, handläggning, kontroll och tillsyn av systemet med allmän auktorisation och individuella tillstånd.
- 2) Unionsrätten ska tolkas så, att den inte innebär en skyldighet för en nationell domstol att underlåta att tillämpa nationella processuella bestämmelser som tillerkänner domstolsavgöranden rättskraft, även om detta skulle göra det möjligt att avhjälpa ett åsidosättande av en unionsrättslig bestämmelse, vilket inte utesluter möjligheten för berörda parter att väcka talan om skadeståndsansvar för staten för att på detta sätt erhålla ett rättsligt skydd för sina rättigheter enligt unionsrätten.

⁽¹⁾ EUT C 182, 27.5.2019.

Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 5 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzhof – Tyskland) – X-GmbH mot Finanzamt Z

(Mål C-48/19) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Beskattning – Gemensamt system för mervärdesskatt – Direktiv 2006/112/EG – Artikel 132.1 c – Undantag från skatteplikt – Sjukvårdande behandling som ges av medicinska eller paramedicinska yrkesutövare – Behandling per telefon – Behandling som ges av sjuksköterskor och vårdassistenter)

(2020/C 161/14)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesfinanzhof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: X-GmbH

Motpart: Finanzamt Z

Domslut

- 1) Artikel 132.1 c i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ska tolkas så, att tjänster som tillhandahålls per telefon och som består i hälso- och sjukdomsrelaterad rådgivning, kan omfattas av det undantag från skatteplikt som föreskrivs i den bestämmelsen, förutsatt att de har ett terapeutiskt syfte, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.

- 2) Artikel 132.1 c i direktiv 2006/112 ska tolkas så, att den omständigheten att sjuksköterskor och vårdassistenter ger sjukvårdande behandling per telefon inte innebär att dessa sjuksköterskor och vårdassistenter måste omfattas av ytterligare krav på yrkeskvalifikationer för att de tjänster som de därvidlag tillhandahåller ska omfattas av det undantag från skatteplikt som föreskrivs i denna bestämmelse, förutsatt att tjänsterna kan anses vara av samma kvalitet som de tjänster som andra yrkeskategorier också tillhandahåller per telefon, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.

⁽¹⁾ EUT C 148, 29.4.2019.

**Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 5 mars 2020 – Credito Fondiario SpA mot
Gemensamma resolutionsnämnden, Republiken Italien, Europeiska kommissionen**

(Mål C-69/19 P) ⁽¹⁾

(Överklagande – Ekonomiska och monetära unionen – Bankunionen – Återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag – Gemensamma resolutionsmekanismen för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag – Gemensamma resolutionsnämnden – Gemensamma resolutionsfonden – Fastställande av förhandsbidrag för år 2016 – Talan om ogiltigförklaring – Tidsfrist för väckande av talan – Talan har väckts för sent – Invändning om rättsstridighet – Uppenbart att talan ska avvisas)

(2020/C 161/15)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Credito Fondiario SpA (ombud: inledningsvis F. Sciaudone, S. Frazzani, A. Neri och F. Iacovone, avvocati, därefter F. Sciaudone, A. Neri och F. Iacovone, avvocati)

Övriga parter i målet: Gemensamma resolutionsnämnden (ombud: H. Ehlers, biträdd av S. Ianc, B. Meyring, T. Klupsch och S. Schelo, Rechtsanwälte, M. Caccialanza och A. Villani, avvocati), Republiken Italien (ombud: G. Palmieri, biträdd av P. Gentili, avvocato dello Stato), Europeiska kommissionen (ombud: V. Di Bucci, K.-Ph. Wojcik och A. Steiblytè)

Domslut

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Credito Fondiario SpA ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Gemensamma resolutionsnämndens rättegångskostnader.
- 3) Republiken Italien och Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.

⁽¹⁾ EUT C 103, 18.3.2019.

Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 5 mars 2020 (begäran om förhandsavgörande från Oberster Gerichtshof – Österrike) – Pensionsversicherungsanstalt mot CW

(Mål C-135/19) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Social trygghet för migrerande arbetstagare – Samordning av de sociala trygghetssystemen – Förordning (EG) nr 883/2004 – Artiklarna 3 och 11 – Materiellt tillämpningsområde – Förmåner som omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning – Kvalificering – Förmån vid sjukdom – Förmån vid invaliditet – Förmån vid arbetslöshet – Person som upphört att vara ansluten till systemet för social trygghet i en medlemsstat efter att ha avslutat sin yrkesverksamhet där och flyttat till en annan medlemsstat – Ansökan om att beviljas rehabiliteringsbidrag i den tidigare bosättnings- och anställningsmedlemsstaten – Avslag – Fastställande av tillämplig lagstiftning)

(2020/C 161/16)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberster Gerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Pensionsversicherungsanstalt

Motpart: CW

Domslut

- 1) En förmån såsom det rehabiliteringsbidrag som avses i det nationella målet utgör en förmån vid sjukdom i den mening som avses i artikel 3.1 a i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 465/2012 av den 22 maj 2012.
- 2) Förordning nr 883/2004, i dess lydelse enligt 465/2012, ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en situation, där en person som har upphört att vara ansluten till systemet för social trygghet i ursprungsmedlemsstaten efter att ha avslutat sin yrkesverksamhet där och flyttat till en annan medlemsstat, där personen i fråga har arbetat och förvärvat större delen av sina försäkringsperioder, nekas en förmån, såsom det rehabiliteringsbidrag som avses i det nationella målet, av det behöriga organet i ursprungsmedlemsstaten, då personen i fråga inte omfattas av ursprungsmedlemsstatens lagstiftning utan av lagstiftningen i bosättningsmedlemsstaten.

⁽¹⁾ (EUT C 172, 20.5.2019.)

Domstolens dom (nionde avdelningen) av den 27 februari 2020 – Europeiska kommissionen mot Republiken Grekland

(Mål C-298/19) ⁽¹⁾

(Fördragsbrott – Direktiv 91/676/EEG – Skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket – Dom varigenom domstolen fastställer ett fördragsbrott – Inexécution – Underlåtenhet att följa domen – Artikel 260.2 FEUF – Ekonomiska påföljder – Föreläggande att betala ett schablonbelopp)

(2020/C 161/17)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: M. Konstantinidis och E. Manhaeve)

Svarande: Republiken Grekland (ombud: E. Skandalou)

Domslut

- 1) Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 260.1 FEUF, genom att inte, inom den frist som Europeiska kommissionen fastställde i sin formella underrättelse, det vill säga den 5 december 2017, vidta nödvändiga åtgärder för att följa domstolens dom av den 23 april 2015, kommissionen/Republiken Grekland (C-149/14, ej publicerad, EU:C:2015:264).
- 2) Republiken Grekland ska till Europeiska kommissionen betala ett schablonbelopp på 3 500 000 euro på det konto som kommission anvisar.
- 3) Republiken Grekland ska ersätta rättegångskostnaderna.

⁽¹⁾ EUT C 213, 24.6.2019.

Domstolens beslut (nionde avdelningen) av den 6 november 2019 (begäran om förhandsavgörande från Tribunalul Specializat Mureș – Rumänien) – MF mot BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

(Mål C-75/19) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande – Artikel 99 i domstolens rättegångsregler – Direktiv 93/13/EEG – Konsumentavtal – Konsumentkredit – Exekutionsförfarande – Tidsfrist på 15 dagar från delgivningen av exekutionsförfarandet för att invända att ett avtalsvillkor är oskäligt)

(2020/C 161/18)

Rättegångsspråk: rumänska

Hänskjutande domstol

Tribunalul Specializat Mureș

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: MF

Motparter: BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București, Secapital Sàrl

Avgörande

Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ska tolkas så, att det utgör hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken en konsument, som undertecknat ett låneavtal med ett kreditinstitut och mot vilken denna näringsidkare inlett ett exekutionsförfarande, efter utgången av en tidsfrist på 15 dagar från delgivningen av de första handlingarna i exekutionsförfarandet har försuttit sin rätt att som hinder för detta förfarande åberopa att vissa avtalsvillkor är oskäliga. Detta gäller även om konsumenten enligt nationell rätt har rätt att väcka talan om fastställelse av att oskäliga avtalsvillkor föreligger, utan tidsbegränsning, men utgången av den processen inte påverkar det exekutiva förfarandet, utan verkställigheten kan genomföras mot konsumenten innan fastställelsestalan är avgjord.

⁽¹⁾ EUT C 164, 13.5.2019.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Rayonen sad Blagoevgrad (Bulgarien) den 13 maj 2019 – "MAK TURS" AD mot Direktor na Direktsia "Inspeksia po truda", Blagoevgrad

(Mål C-376/19)

(2020/C 161/19)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Rayonen sad Blagoevgrad

Parter i det nationella målet

Kärande: "MAK TURS" AD

Svarande: Direktor na Direktsia "Inspeksia po truda", Blagoevgrad

Genom beslut av den 13 februari 2020 förklarade Rayonen sad (sjätte avdelningen) att prövningen av målet inte omfattas av EU-domstolens behörighet.

Överklagande ingett den 24 juli 2019 av EMB Consulting SE av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 23 maj 2019 i mål T-107/17, Frank Steinhoff m.fl. mot Europeiska centralbanken

(Mål C-571/19 P)

(2020/C 161/20)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: EMB Consulting SE (ombud: O. Hoepner och D. Unrau, Rechtsanwälte)

Övriga parter i målet: Frank Steinhoff, Ewald Filbry, Vereinigte Raiffeisenbanken Gräfenberg-Forchheim-Eschenau-Heroldsberg eG, Werner Bäcker, Europeiska centralbanken

Europeiska unionens domstol (sjunde avdelningen) beslutade den 12 mars 2020 att avvisa överklagandet och att klaganden skulle bära sina egna rättegångskostnader.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Finanzgericht Baden-Württemberg (Tyskland) den 10 september 2019 – Gardinia Home Decor GmbH mot Hauptzollamt Ulm

(Mål C-670/19)

(2020/C 161/21)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Finanzgericht Baden-Württemberg

Parter i det nationella målet

Klagande: Gardinia Home Decor GmbH

Motpart: Hauptzollamt Ulm

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjätte avdelningen) följande:

Kombinerade nomenklaturen i bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan⁽¹⁾, i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EU) nr 861/2010 av den 5 oktober 2010⁽²⁾, ska tolkas så, att gardinstänger av oädel metall omfattas av undernummer 8302 41 90, om de inte utgörs av stänger och rör som endast är kapade till önskad längd, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera i syfte att själv tullklassificera varorna i fråga, med beaktande av de uppgifter som domstolen har tillhandahållit i sitt svar på den första frågan.

⁽¹⁾ EGT L 256, 1987, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 13, s. 22.

⁽²⁾ Om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EUT L 284, 2010, s. 1).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 18 november 2019 –
Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta – Ativa S.p.A. mot Presidenza del Consiglio dei Ministri,
Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di
bacino del Po**

(Mål C-835/19)

(2020/C 161/22)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i det nationella målet

Klagande: Autostrada Torino Ivrea Valle D'Aosta – Ativa S.p.A.

Motparter: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di bacino del Po

Tolkningsfrågan

Utgör unionsrätten, och i synnerhet de principer som är fastställda i direktiv 2014/23/EU,⁽¹⁾ närmare bestämt frihet att välja förfarande vid upphandling av koncessioner med beaktande av principerna om öppenhet och insyn samt likabehandling i skäl 68 och artikel 30 i direktivet, hinder för en nationell bestämmelse såsom artikel 178.8-bis i lagstiftningsdekret nr 50 av den 18 april 2016, enligt vilken myndigheterna under inga omständigheter får tilldela motorvägskoncessioner som har löpt ut eller håller på att löpa ut genom att använda förfarandena i artikel 183 i nämnda dekret, som reglerar projektfinansiering?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/23/EU av den 26 februari 2014 om tilldelning av koncessioner (EUT L 94, 2014, s. 1).

Överklagande ingett den 3 december 2019 av Pink Lady America LLC av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 24 september 2019 i mål T-112/18, Pink Lady America mot CPVO

(Mål C-886/19 P)

(2020/C 161/23)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Pink Lady America LLC (ombud: R. Manno och S. Sernia, avvocati)

Övriga parter i målet: Community Plant Variety Office, Western Australian Agriculture Authority (WAAA)

Domstolen (prövningstillståndsavdelningen) har den 3 mars 2020 beslutat att inte meddela prövningstillstånd och att Pink Lady America LLC ska bära sina rättegångskostnader.

Överklagande ingett den 29 november 2019 av Camelia Manéa av den dom som tribunalen (sjunde avdelningen) meddelade den 12 september 2019 i mål T-225/18, Manéa mot CdT

(Mål C-892/19 P)

(2020/C 161/24)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Camelia Manéa (ombud: M.-A. Lucas, avocat)

Övrig part i målet: Översättningscentrum för Europeiska unionens organ (CdT)

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- ogiltigförklara domen av den 12 september 2019 (T-225/18),
- pröva talan på nytt och bifall de yrkanden som klaganden framställt i första instans,
- förplikta CdT att ersätta rättegångskostnaderna avseende förfarandet i båda instanserna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för överklagandet har klaganden åberopat sju grunder.

Den första grunden, som riktas mot punkterna 36–38 i den överklagade domen, avser en missuppfattning av de faktiska och rättsliga omständigheterna för den första grunden i ansökan.

Den andra grunden, som riktas mot punkt 43 i den överklagade domen, avser ett åsidosättande av bevisreglerna, en bedömning som är felaktig i materiellt hänseende då den grundas på en ofullständig granskning av handlingarna, en missuppfattning av bevisningen, samt en missuppfattning av en av handlingarna i målet.

Den tredje grunden, som riktas mot punkt 44 i den överklagade domen, avser motstridiga domskäl, en bedömning av beslutet av den 10 juni 2016 som är felaktig i materiellt hänseende då den grundas på en ofullständig granskning av handlingarna, samt ett åsidosättande av skyldigheten att lagenligt återställa den tidigare rådande situationen.

Den fjärde grunden, som riktas mot punkt 55 i den överklagade domen, avser en missuppfattning av skälen i beslutet av den 29 maj 2017.

Den femte grunden, som riktas mot punkt 56 i den överklagade domen, avser en missuppfattning av den grund i ansökan som avsåg ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

Den sjätte grunden avser att punkterna 81 och 83 i den överklagade domen är motstridiga.

Den sjunde grunden, som riktas mot punkt 84 i den överklagade domen, avser en missuppfattning av klagandens argumentation, en bedömning som är felaktig i materiellt hänseende då den grundas på en ofullständig granskning av handlingarna, samt att tribunalen inte i tillräcklig utsträckning bemötte klagandens argumentation.

Överklagande ingett den 10 december 2019 av Esim Chemicals GmbH av det beslut som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 9 oktober 2019 i mål T-713/18, Esim Chemicals mot EUIPO

(Mål C-902/19 P)

(2020/C 161/25)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Esim Chemicals GmbH (ombud: I. Rungg, Rechtsanwalt, I. Innerhofer, Rechtsanwältin)

Övrig part i målet: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet

Domstolen (prövningstillståndsavdelningen) har den 3 mars 2020 beslutat att inte meddela prövningstillstånd och att Esim Chemicals GmbH ska bära sina rättegångskostnader.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Landesverwaltungsgericht Steiermark (Österrike) den 16 december 2019 – Fluctus s.r.o. m.fl.

(Mål C-920/19)

(2020/C 161/26)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Parter i det nationella målet

Klagande: Fluctus s.r.o., Fluentum s.r.o., KI

Motpart: Landespolizeidirektion Steiermark

Ytterligare deltagare i förfarandet: Finanzpolizei Team 96 für das Finanzamt Deutschlandsberg Leibnitz Voitsberg

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 56 FEUF tolkas på så sätt att det vid bedömningen av en koncessionshavares reklammetoder, vilka i EU-domstolens fasta praxis har ansetts otillåtna när det finns ett statligt hasardspelsmonopol har betydelse huruvida marknaden för hasardspel totalt sett faktiskt har växt under den relevanta perioden, eller räcker det att reklamen syftar till att locka till aktivt deltagande i spelet, till exempel genom att spelet banaliseras, genom att det skapas en positiv image för spelet genom att intäkterna används för verksamhet av allmänintresse eller genom att dess dragningskraft förstärks genom anslående reklambudskap där stora spelvinster förespeglas?

2. Ska artikel 56 FEUF vidare tolkas på så sätt att en monopolhavares reklammetoder under alla omständigheter innebär att monopolordningen inte är konsekvent, eller kan monopolinnehavaren, om privata aktörer genomför motsvarande reklamaktiviteter, också locka till aktivt deltagande i spelet, till exempel genom att spelet banaliseras, genom att spelet ges en positiv image eller genom att intäkterna används för verksamhet av allmänintresse eller genom att dess dragningskraft förstärks genom anslående reklambudskap där stora spelvinster förespeglas?
3. Ska en domstol som inom ramen för sin behörighet ska tillämpa artikel 56 FEUF vara skyldig att ex officio säkerställa att dessa bestämmelser ges full verkan genom att underlåta att tillämpa varje nationell bestämmelse som enligt dess uppfattning strider häremot, även om det i ett konstitutionellt förfarande har fastställts att dessa bestämmelser är förenliga med unionsrätten?

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern)
den 18 december 2019 – FMS och FNZ mot Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi
Regionális Igazgatóság och Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság**

(Mål C-924/19)

(2020/C 161/27)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i det nationella målet

Klaganden: FMS och FNZ

Motparter: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság och Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Tolkningsfrågor

1. (ny grund för avvisning)

Ska bestämmelserna avseende ansökningar som inte kan tas upp till prövning i artikel 33 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (omarbetning) ⁽¹⁾ (nedan kallat förfarandedirektivet) tolkas så, att de utgör hinder för en bestämmelse i en medlemsstat enligt vilken en asylansökan ska avvisas när den asylsökande anlänt till Ungern via ett land i vilket han eller hon inte utsattes för förföljelse eller en risk för allvarlig skada och där en godtagbar skyddsnivå kan garanteras?

2. (Handläggning av ett asylofförande)

- a) Ska artiklarna 6 och 38.4 i förfarandedirektivet samt skäl 34 i direktivet, som föreskriver en skyldighet att pröva ansökningar om internationellt skydd, mot bakgrund av artikel 18 i stadgan om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), tolkas så, att den behöriga asylmyndigheten i en medlemsstat ska garantera sökanden en möjlighet att inleda ett asylofförande för det fall myndigheten inte har prövat asylansökan med hänvisning till den avvisningsgrund som anges i den första tolkningsfrågan och därefter föreskrivit att sökanden ska återvända till en tredjestat som emellertid har nekat till att ta emot sökanden?
- b) För det fall fråga 2 a besvaras jakande, vilken är då den exakta innebörden av denna skyldighet? Innebär den en skyldighet att säkerställa att en ny asylansökan kan lämnas in, som ett undantag från den negativa verkan av att lämna in en efterföljande ansökan som anges i artiklarna 33.2 d och 40 i förfarandedirektivet eller innebär den att asylofförandet ska inledas eller handläggas ex officio?

- c) För det fall fråga 2 a besvaras jakande, och med beaktande även av artikel 38.4 i förfarandedirektivet, kan medlemsstaten, utan att de faktiska omständigheterna har ändrats, göra en ny prövning av huruvida ansökan kan tas upp till prövning inom ramen för detta nya förfarande (och därmed ha möjlighet att använda sig av vilket som helst av de tillvägagångssätt som anges i kapitel III och, till exempel, tillämpa en ny grund för avvisning) eller ska den pröva asylansökan i sak i förhållande till ursprungslandet?
- d) Krävs det enligt artiklarna 33.1, 33.2 b och c, 35 och 38 i förfarandedirektivet, mot bakgrund av artikel 18 i stadgan, att ett kumulativt villkor är uppfyllt, nämligen att ett tredjeland tillåter att personen reser in på nytt i det landet, för att det ska vara möjligt att tillämpa en avvisningsgrund, det vill säga för att kunna fatta ett beslut baserat på en sådan grund, eller räcker det att kontrollera att detta villkor är uppfyllt i samband med att ett sådant beslut verkställs?

3. (transitområde som plats för förvar inom ramen för asylförfarandet)

Följande frågor är relevanta om det i enlighet med svaret på den andra frågan finns anledning att inleda ett asylförfarande.

- a) Ska artikel 43 i förfarandedirektivet tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken det är tillåtet att hålla sökanden i förvar inom ett transitområde i mer än fyra veckor?
- b) Ska artikel 2 h i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/33/EU av den 26 juni 2013 om normer för mottagande av personer som ansöker om internationellt skydd (omarbetning) ^(?) (nedan kallat mottagandedirektivet), som är tillämpligt enligt artikel 26 i förfarandedirektivet, mot bakgrund av artikel 6 och artikel 52.3 i stadgan, tolkas så att en inkvartering inom ett transitområde under sådana omständigheter som i det nationella målet (ett område som inte lagligen kan lämnas i någon riktning på frivillig basis) för en period som överstiger de fyra veckor som anges i artikel 43 i förfarandedirektivet utgör förvar?
- c) Är det förenligt med artikel 8 i mottagandedirektivet, som är tillämplig enligt artikel 26 i förfarandedirektivet, att sökanden placeras i förvar för en längre tid än de fyra veckor som anges i artikel 43 i förfarandedirektivet endast på grund av att sökanden inte kan tillgodose sina behov (av kost och logi) eftersom han eller hon saknar materiella medel för detta?
- d) Är det förenligt med artiklarna 8 och 9 i mottagandedirektivet, vilka är tillämpliga enligt artikel 26 i förfarandedirektivet, att den inkvartering som i praktiken innebär att personen hålls i förvar under en längre period än de fyra veckor som anges i artikel 43 i förfarandedirektivet inte har förordnats genom ett beslut om förvar, att det saknas garanti för att lagenligheten av beslutet att placera och hålla personen i förvar kan överklagas till domstol, att personen har placerats i vad som i praktiken utgör förvar utan att det har prövats huruvida det är nödvändigt eller proportionerligt, eller om det finns eventuella alternativ, och att det inte har fastställts hur lång tid förvarsperioden ska vara, eller när den ska upphöra?
- e) Kan artikel 47 i stadgan tolkas så, att en domstol i en medlemsstat, när det är fråga om en uppenbart olaglig förvarsåtgärd, som en säkerhetsåtgärd till dess att det administrativa förfarandet har avslutats kan ålägga myndigheten att till förmån för tredjelandsmedborgaren utse en vistelseplats som ligger utanför transitområdet och som inte är en plats för förvar?

4. (transitområde som plats för förvar inom ramen för utlänningspolisens verksamhet)

Följande frågor är relevanta om det i enlighet med svaret på den andra frågan inte finns anledning att genomföra ett asylförfarande utan ett förfarande inom utlänningspolisen.

- a) Ska skälen 17 och 24 samt artikel 16 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna ^(?) (nedan kallat återvändandedirektivet), mot bakgrund av artiklarna 6 och 52.3 i stadgan, tolkas så, att inkvartering inom ett transitområde under sådana omständigheter som i det nationella målet (ett område som inte lagligen kan lämnas i någon riktning på frivillig basis) utgör ett frihetsberövande i den mening som avses i dessa bestämmelser?

- b) Är det förenligt med skäl 16 och artikel 15.1 i återvändandedirektivet, mot bakgrund av artiklarna 6 och 52.3 i stadgan, att placera en sökande från tredjeland i förvar endast på grund av att han eller hon är föremål för en återvändandeåtgärd och inte har några materiella medel för att tillgodose sina behov (kost och logi)?
- c) Är det förenligt med skäl 16 och artikel 15.2 i återvändandedirektivet, mot bakgrund av artiklarna 6, 47 och 52.3 i stadgan, att den inkvartering som i praktiken utgör ett förvar inte har förordnats genom ett beslut om förvar, att det saknas garanti för att lagenligheten av beslutet att placera och hålla personen i förvar kan överklagas till domstol och att personen har tagits i vad som i praktiken utgör förvar utan att det har prövats huruvida det är nödvändigt eller proportionerligt, eller om det finns eventuella alternativ?
- d) Kan artikel 15.1 och 15.4–6 samt skäl 16 i återvändandedirektivet, mot bakgrund av artiklarna 1, 4, 6 och 47 i stadgan, tolkas så, att de utgör hinder för att en förvarsåtgärd äger rum utan att det har fastställts hur länge placeringen i förvar ska pågå eller när den ska upphöra?
- e) Kan unionsrätten tolkas så, att en domstol i en medlemsstat, när det är fråga om en uppenbart olaglig förvarsåtgärd, som en säkerhetsåtgärd till dess att det administrativa förfarandet har avslutats kan ålägga myndigheten att till förmån för tredjelandsmedborgaren utse en vistelseplats som ligger utanför transitområdet och som inte är en förvarsplats?

5. (effektivt domstolsskydd med avseende på beslutet om ändring av återvändandelandet)

Ska artikel 13 i återvändandedirektivet, enligt vilken en tredjelandsmedborgare ska ha tillgång till ett effektivt rättsmedel för att kunna överklaga eller begära omprövning av "beslut om återvändande", mot bakgrund av artikel 47 i stadgan, tolkas så, att det överklagande av beslutet om ändring av återvändandelandet som lämnats in, för det fall det rättsmedel som avses i den nationella lagstiftningen saknar verkan, åtminstone en gång ska bli föremål för domstolsprövning?

⁽¹⁾ EUT L 180, 2013, s. 60.

⁽²⁾ EUT L 180, 2013, s. 96.

⁽³⁾ EUT L 348, 2008, s. 98.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungern)
den 18 december 2019 – SA och SA junior mot Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi
Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság**

(Mål C-925/19)

(2020/C 161/28)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i det nationella målet

Klagande: SA och SA junior

Motparter: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Tolkningsfrågor

1. (ny grund för avvisning)

Ska bestämmelserna avseende ansökningar som inte kan tas upp till prövning i artikel 33 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (omarbetning) ⁽¹⁾ (nedan kallat förfarandedirektivet) tolkas så, att de utgör hinder för en bestämmelse i en medlemsstat enligt vilken en asylsökande ska avvisas när den asylsökande anlänt till Ungern via ett land i vilket han eller hon inte utsattes för förföljelse eller en risk för allvarlig skada och där en godtagbar skyddsnivå kan garanteras?

2. (Handläggning av ett asylförfarande)

- a) Ska artiklarna 6 och 38.4 i förfarandedirektivet samt skäl 34 i direktivet, som föreskriver en skyldighet att pröva ansökningar om internationellt skydd, mot bakgrund av artikel 18 i stadgan om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), tolkas så, att den behöriga asylmyndigheten i en medlemsstat ska garantera sökanden en möjlighet att inleda ett asylförfarande för det fall myndigheten inte har prövat asylansökan med hänvisning till den avvisningsgrund som anges i den första tolkningsfrågan och därefter föreskrivit att sökanden ska återvända till en tredjestat som emellertid har nekat till att ta emot sökanden?
- b) För det fall fråga 2 a besvaras jakande, vilken är då den exakta innebörden av denna skyldighet? Innebär den en skyldighet att säkerställa att en ny asylansökan kan lämnas in, som ett undantag från den negativa verkan av att lämna in en efterföljande ansökan som anges i artiklarna 33.2 d och 40 i förfarandedirektivet eller innebär den att asylförfarandet ska inledas eller handläggas ex officio?
- c) För det fall fråga 2 a besvaras jakande, och med beaktande även av artikel 38.4 i förfarandedirektivet, kan medlemsstaten, utan att de faktiska omständigheterna har ändrats, göra en ny prövning av huruvida ansökan kan tas upp till prövning inom ramen för detta nya förfarande (och därmed ha möjlighet att använda sig av vilket som helst av de tillvägagångssätt som anges i kapitel III och, till exempel, tillämpa en ny grund för avvisning) eller ska den pröva asylansökan i sak i förhållande till ursprungslandet?
- d) Krävs det enligt artiklarna 33.1, 33.2 b och c, 35 och 38 i förfarandedirektivet, mot bakgrund av artikel 18 i stadgan, att ett kumulativt villkor är uppfyllt, nämligen att ett tredjeland tillåter att personen reser in på nytt i det landet, för att det ska vara möjligt att tillämpa en avvisningsgrund, det vill säga för att kunna fatta ett beslut baserat på en sådan grund, eller räcker det att kontrollera att detta villkor är uppfyllt i samband med att ett sådant beslut verkställs?

3. (transitområde som plats för förvar inom ramen för asylförfarandet)

Följande frågor är relevanta om det i enlighet med svaret på den andra frågan finns anledning att inleda ett asylförfarande.

- a) Ska artikel 43 i förfarandedirektivet tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken det är tillåtet att hålla sökanden i förvar inom ett transitområde i mer än fyra veckor?
- b) Ska artikel 2 h i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/33/EU av den 26 juni 2013 om normer för mottagande av personer som ansöker om internationellt skydd (omarbetning) ^(?) (nedan kallat mottagandedirektivet), som är tillämpligt enligt artikel 26 i förfarandedirektivet, mot bakgrund av artikel 6 och artikel 52.3 i stadgan, tolkas så att en inkvartering inom ett transitområde under sådana omständigheter som i det nationella målet (ett område som inte lagligen kan lämnas i någon riktning på frivillig basis) för en period som överstiger de fyra veckor som anges i artikel 43 i förfarandedirektivet utgör förvar?
- c) Är det förenligt med artikel 8 i mottagandedirektivet, som är tillämplig enligt artikel 26 i förfarandedirektivet, att sökanden placeras i förvar för en längre tid än de fyra veckor som anges i artikel 43 i förfarandedirektivet endast på grund av att sökanden inte kan tillgodose sina behov (av kost och logi) eftersom han eller hon saknar materiella medel för detta?
- d) Är det förenligt med artiklarna 8 och 9 i mottagandedirektivet, vilka är tillämpliga enligt artikel 26 i förfarandedirektivet, att den inkvartering som i praktiken innebär att personen hålls i förvar under en längre period än de fyra veckor som anges i artikel 43 i förfarandedirektivet inte har förordnats genom ett beslut om förvar, att det saknas garanti för att lagenligheten av beslutet att placera och hålla personen i förvar kan överklagas till domstol, att personen har placerats i vad som i praktiken utgör förvar utan att det har prövats huruvida det är nödvändigt eller proportionerligt, eller om det finns eventuella alternativ, och att det inte har fastställts hur lång tid förvarsperioden ska vara, eller när den ska upphöra?
- e) Kan artikel 47 i stadgan tolkas så, att en domstol i en medlemsstat, när det är fråga om en uppenbart olaglig förvarsåtgärd, som en säkerhetsåtgärd till dess att det administrativa förfarandet har avslutats kan ålägga myndigheten att till förmån för tredjelandsmedborgaren utse en vistelseplats som ligger utanför transitområdet och som inte är en plats för förvar?

4. (transitområde som plats för förvar inom ramen för utlänningspolisens verksamhet)

Följande frågor är relevanta om det i enlighet med svaret på den andra frågan inte finns anledning att genomföra ett asylförfarande utan ett förfarande inom utlänningspolisen.

- a) Ska skälen 17 och 24 samt artikel 16 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna ⁽¹⁾ (nedan kallat återvändandedirektivet), mot bakgrund av artiklarna 6 och 52.3 i stadgan, tolkas så, att inkvartering inom ett transitområde under sådana omständigheter som i det nationella målet (ett område som inte lagligen kan lämnas i någon riktning på frivillig basis) utgör ett frihetsberövande i den mening som avses i dessa bestämmelser?
- b) Är det förenligt med skäl 16 och artikel 15.1 i återvändandedirektivet, mot bakgrund av artiklarna 6 och 52.3 i stadgan, att placera en sökande från tredjeland i förvar endast på grund av att han eller hon är föremål för en återvändandeåtgärd och inte har några materiella medel för att tillgodose sina behov (kost och logi)?
- c) Är det förenligt med skäl 16 och artikel 15.2 i återvändandedirektivet, mot bakgrund av artiklarna 6, 47 och 52.3 i stadgan, att den inkvartering som i praktiken utgör ett förvar inte har förordnats genom ett beslut om förvar, att det saknas garanti för att lagenligheten av beslutet att placera och hålla personen i förvar kan överklagas till domstol och att personen har tagits i vad som i praktiken utgör förvar utan att det har prövats huruvida det är nödvändigt eller proportionerligt, eller om det finns eventuella alternativ?
- d) Kan artikel 15.1 och 15.4–6 samt skäl 16 i återvändandedirektivet, mot bakgrund av artiklarna 1, 4, 6 och 47 i stadgan, tolkas så, att de utgör hinder för att en förvarsåtgärd äger rum utan att det har fastställts hur länge placeringen i förvar ska pågå eller när den ska upphöra?
- e) Kan unionsrätten tolkas så, att en domstol i en medlemsstat, när det är fråga om en uppenbart olaglig förvarsåtgärd, som en säkerhetsåtgärd till dess att det administrativa förfarandet har avslutats kan ålägga myndigheten att till förmån för tredjelandsmedborgaren utse en vistelseplats som ligger utanför transitområdet och som inte är en förvarsplats?

5. (effektivt domstolsskydd med avseende på beslutet om ändring av återvändandelandet)

Ska artikel 13 i återvändandedirektivet, enligt vilken en tredjelandsmedborgare ska ha tillgång till ett effektivt rättsmedel för att kunna överklaga eller begära omprövning av "beslut om återvändande", mot bakgrund av artikel 47 i stadgan, tolkas så, att det överklagande av beslutet om ändring av återvändandelandet som lämnats in, för det fall det rättsmedel som avses i den nationella lagstiftningen saknar verkan, åtminstone en gång ska bli föremål för domstolsprövning?

⁽¹⁾ EUT L 180, 2013, s. 60.

⁽²⁾ EUT L 180, 2013, s. 96.

⁽³⁾ EUT L 348, 2008, s. 98.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Győri Ítéltábla (Ungern) den 20 december 2019 – J.Z.
mot OTP Jelzálogbank Zrt. m.fl.**

(Mål C-932/19)

(2020/C 161/29)

Rättegångsspråk: ungerska

Hänskjutande domstol

Győri Ítéltábla

Parter i det nationella målet

Kärande: J.Z.

Svarande: OTP Jelzálogbank Zrt., OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt.

Tolkningsfråga

Utgör artikel 6.1 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ⁽¹⁾ hinder mot en nationell bestämmelse som, i låneavtal som ingåtts med konsumenter, ogiltigförklarar de villkor som, med undantag för avtalsvillkor som har varit föremål för individuell förhandling, innebär att kreditinstitutet föreskriver att det är köpkursen som ska tillämpas vid utbetalningen av de medel som beviljats för förvärvet av den egendom som lånet eller leasingen avser, och att säljkursen, eller en annan växelkurs av ett annat slag än den som fastställdes vid utbetalningen av medlen, ska tillämpas vid återbetalningen av medlen, och ersätter de ogiltigförklarade villkoren med en bestämmelse som innebär att den officiella växelkurs som fastställs av Ungerns centralbank för den berörda utländska valutan tillämpas i förhållande till utbetalningen och återbetalningen av lånet, utan att beakta om denna bestämmelse – mot bakgrund av samtliga villkor i avtalet – verkligen skyddar konsumenten mot mycket negativa konsekvenser och utan att konsumenten ges möjlighet att ange om han eller hon vill använda sig av det skydd som denna lagbestämmelse ger?

⁽¹⁾ EGT L 95, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 10 januari 2020 – Flightright GmbH mot Eurowings GmbH

(Mål C-10/20)

(2020/C 161/30)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Amtsgericht Düsseldorf

Parter i det nationella målet

Kärande: Flightright GmbH

Svarande: Eurowings GmbH

Tolkningsfrågor

1. Ska bestämmelserna om kompensation vid inställd flygning i artikel 5 i förordning nr 261/2004, ⁽¹⁾ jämförd med artikel 7 i den förordningen, tolkas på så sätt att även passagerare som erbjuds ombokning och omdirigeras till den slutliga bestämmelseorten mer än en timme före den tidtabellsenliga ankomsttiden och som med den alternativa flygningen således ankommer tidigare till den slutliga bestämmelseorten än vad som hade varit fallet med den planerade (inställda) flygningen har rätt till kompensation, enligt en analog tillämpning av artikel 7 i förordningen?
2. a) Om fråga 1 besvaras jakande: Kan denna kompensation, som i princip ska utgå enligt artikel 7.1 i förordning nr 261/2004, i sådant fall minskas enligt artikel 7.2 i förordningen, beroende på flygningens avstånd, om ankomsttiden för den ombokade flygningen ligger före den tidtabellsenliga ankomsttiden för den ursprungligen bokade flygningen?
- b) Om fråga 2 a besvaras jakande: Saknas möjlighet att minska kompensationen, om ankomsttiden för den ombokade flygningen ligger alltför långt före den tidtabellsenliga ankomsttiden (till exempel mer än tre timmar)?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (EUT L 46, 2004, s. 1).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia
(Italien) den 14 januari 2020 – MC mot U.T.G. – Prefettura di Foggia**

(Mål C-17/20)

(2020/C 161/31)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale Amministrativo Regionale per la Puglia

Parter i det nationella målet

Klagande: MC

Motpart: U.T.G. – Prefettura di Foggia

Tolkningsfråga

Är artiklarna 91, 92 och 93 i lagstiftningsdekret nr 159 av den 6 september 2011, i vilka det inte föreskrivs någon rätt för den person gentemot vilken myndigheterna avser att utfärda en *informazione interdittiva antimafia* (ett antimaffiaföreläggande) att bli hörd kontradiktoriskt innan föreläggandet utfärdas, förenliga med principen om ett kontradiktoriskt förfarande, såsom den principen blivit stadfäst som allmän princip i unionsrätten?

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgerichtshofs (Österrike) den 16 januari
2020 – X mot Y**

(Mål C-18/20)

(2020/C 161/32)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgerichtshof

Parter i det nationella målet

Klagande: XY

Motpart: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Tolkningsfrågor

1. Omfattar uttrycket ”nya fakta eller uppgifter som har framkommit eller har lagts fram av sökanden” i artikel 40.2 och 40.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (!) (omarbetning), även omständigheter som förelåg redan innan det tidigare asylofförfarandet slutgiltigt avgjordes?

Om svaret på fråga 1 är jakande:

2. Är det, i det fall då nya omständigheter eller ny bevisning framkommer som utlänningen utan egen förskyllan var oförmögen att åberopa i det tidigare förfarandet, tillräckligt att en asylsökande kan ansöka om att ett tidigare förfarande som slutgiltigt avgjorts ska återupptas?

3. Kan myndigheten, när asylsökanden bär ansvaret för att inte ha åberopat de nya omständigheterna redan under det tidigare asylförfarandet, avvisa en efterföljande ansökan med stöd av en nationell bestämmelse, som fastställer en allmän förvaltningsrättslig princip, trots att medlemsstaten, i avsaknad av särskilda föreskrifter, inte har genomfört bestämmelserna i artikel 40.2 och 40.3 i direktiv 2013/32 på ett korrekt sätt och därmed inte heller uttryckligen har använt sig av möjligheten i artikel 40.4 i samma direktiv att införa ett undantag från skyldigheten att pröva en efterföljande ansökan?

(¹) EUT L 180, 2013, s. 60.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (Spanien) den 22 januari 2020 – RH mot AB Volvo m.fl.

(Mål C-30/20)

(2020/C 161/33)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid

Parter i det nationella målet

Kärande: RH

Svarande: AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB och Volvo Group España S.A.

Tolkningsfrågor

Ska artikel 7.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 (¹) av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, mot bakgrund av att den föreskriver att talan mot en person som har hemvist i en medlemsstat får väckas i en annan medlemsstat "om talan avser skadestånd utanför avtalsförhållanden, vid domstolen för den ort där skadan inträffade eller kan inträffa", tolkas så, att den bara fastställer den internationella behörigheten för domstolarna i den medlemsstat där denna ort är belägen, vilket innebär att de nationella processrättsliga bestämmelserna ska tillämpas för att precisera vilken nationell domstol som har lokal behörighet inom den staten, eller ska den tolkas så, att den är en blandad bestämmelse som därmed direkt avgör såväl den internationella behörigheten som den nationella lokala behörigheten, utan att den nationella rätten behöver tillämpas?

(¹) EUT L 351, 2012, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Audiencia Provincial de Alicante (Spanien) den 22 januari 2020 – Bankia S.A. mot SI

(Mål C-31/20)

(2020/C 161/34)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Audiencia Provincial de Alicante

Parter i det nationella målet

Klagande: Bankia S.A.

Motpart: SI

Tolkningsfrågor

- 1) Är det förenligt med icke-bindningsprincipen i artikel 6.1 i direktivet⁽¹⁾ med en rättslig tolkning (enligt vilken återbetalningen av belopp som felaktigt har betalats ut enligt kostnadsvillkor i avtal om hypotekslån som har ingåtts med en konsument, inte följer av ogiltigförklaringen av villkoret utan det krävs en separat talan som omfattas av en preskriptionsfrist) som medför att konsumenten i slutändan kan bli bunden av kostnadsvillkoret, eftersom denne inte kan få beloppen återbetalade om preskriptionsfristen har löpt ut?
- 2) Är preskription av återbetalningskravet gällande felaktigt utbetalda belopp enligt det villkor som förklarats oskäligt, förenligt med icke-bindningsprincipen i den mån preskriptionen kan medföra förlust av rätten till återbetalning trots att villkoret har ogiltigförklarats?
- 3) För det fall den föregående frågan besvaras jakande: Ska begreppet "rimlig preskriptionsfrist" som EU-domstolen har hänvisat till, tolkas enbart mot bakgrund av nationella förhållanden eller ska rimligheten vara knuten till något slags krav, för att skapa en lägsta skyddsnivå för konsumenter som tar lån inom hela Europeiska unionen, och inte påverka det materiella innehållet i rätten att inte vara bunden av ett villkor som har förklarats vara oskäligt?
- 4) Om preskriptionsfristens rimlighet ska vara knuten till vissa minimikrav: Kan rimligheten vara beroende av vid vilken tidpunkt den nationella lagstiftningen föreskriver att talan får väckas? Är det rimligt att preskriptionsfristen börjar löpa den dag då avtalet ingås eller kräver principen att oskäliga villkor inte ska vara bindande att kostnadsvillkoret dessförinnan eller samtidigt ogiltigförklaras, för att låntagaren ska medges en rimlig frist för att väcka talan om återbetalning av felaktigt utbetalda belopp?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Corte di appello di Napoli (Italien) den 22 januari 2020 – TJ mot Balga Srl

(Mål C-32/20)

(2020/C 161/35)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Corte di appello di Napoli

Parter i det nationella målet

Klagande: TJ

Motpart: Balga Srl

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 30 i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna tolkas på så sätt att arbetstagare vid rättsstridig kollektiv uppsägning har rätt till ett faktiskt, effektivt och ändamålsenligt skydd med avskräckande verkan, eftersom dessa parametrar kännetecknar de sanktioner som fastställs i "unionsrätten", vilka ska bidra till iakttagandet av grundläggande värden, vilket innebär att den nationella lagstiftning eller praxis som innehåller den konkreta sanktionsåtgärden mot uppsägning utan giltigt skäl ska vara förenlig med dessa parametrar? Utgör dessa parametrar därför en yttre gräns som är av betydelse och som kan åberopas vid de nationella domstolarna i förfaranden som gäller anpassningen av nationell lagstiftning eller praxis om genomförande av direktiv 98/59/EG⁽¹⁾ till unionsrätten?

- 2) Ska artikel 30 i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna i samband med fastställandet av vilken skyddsnivå som föreskrivs i unionsrätten vid rättsstridig kollektiv uppsägning tolkas på så sätt att det "vederbörligen" ska tas hänsyn till, och därmed tillmätas betydelse åt, den materiella innebörden av artikel 24 i den reviderade europeiska sociala stadgan, till vilket förklaringarna till EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna hänvisar, såsom den innebörden följer av besluten av Europeiska kommittén för sociala rättigheter, och utgör unionsrätten mot denna bakgrund hinder för en nationell lagstiftning och praxis där det i stället för återinsättande i tjänst föreskrivs ett skydd som enbart består i en ersättning som har ett tak, vilket är kopplat till huvudkriteriet om anställningstid, och där arbetstagaren inte ges någon ersättning till följd av inkomstbortfall?
- 3) Ska nationella domstolar, i samband med bedömningen av i vilken omfattning den nationella lagstiftning som genomför eller närmare bestämt fastställer skyddet mot rättsstridig kollektiv uppsägning (till följd av åsidosättande av urvalskriterierna) är förenlig med unionsrätten, beakta innehållet i europeiska sociala stadgan, såsom det återges i besluten av de behöriga organen, och under alla omständigheter se till att arbetstagaren ges ett skydd som säkerställer en fullständig eller så gott som fullständig kompensation för de ekonomiska konsekvenserna till följd av den förlorade anställningen?
- 4) Utgör artiklarna 20, 21, 34 och 47 i EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna hinder för att en medlemsstat inför en lagstiftning eller praxis om genomförande av direktiv 98/59/EG där det stadgas ett sanktionssystem enligt vilket arbetstagare som har anställts efter den 7 mars 2015 – till skillnad från arbetstagare som berörs av samma uppsägningsförfarande men som anställdes före nämnda datum – inte har rätt till återinsättande i tjänst och under inga omständigheter har rätt till ersättning för konsekvenserna till följd av förlusten av lön och socialförsäkringsförmåner, utan enbart rätt till ersättning med ett belopp som huvudsakligen fastställs utifrån anställningstiden, med den följden att sanktionen differentieras mot bakgrund av anställningsdatumet och att det därmed införs olika skyddsnivåer baserade på ovannämnda kriterium och inte på de faktiska konsekvenserna av orättvist inkomstbortfall?

(¹) Rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar (EGT L 225, 1998, s. 16).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Landgericht Ravensburg (Tyskland) den 23 januari 2020 – UK mot Volkswagen Bank GmbH

(Mål C-33/20)

(2020/C 161/36)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Landgericht Ravensburg

Parter i det nationella målet

Klagande: UK

Motpart: Volkswagen Bank GmbH

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 10.2 led 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (¹) tolkas på så sätt att
- a) den vid kreditavtalets ingående gällande dröjsmålsräntan ska meddelas som ett absolut tal i kreditavtalet, och att åtminstone den gällande referensräntan (i det nu aktuella fallet basräntesatsen enligt 247 § BGB), utifrån vilken den gällande dröjsmålsräntesatsen beräknas genom ett tillägg (i det nu aktuella fallet av fem procentenheter enligt 288 § stycke 1 andra meningen BGB), ska anges som ett absolut tal?

- b) mekanismen för ändring av dröjsmålsräntan ska förklaras konkret i kreditavtalet, och att det åtminstone måste hänvisas till de nationella bestämmelser av vilka ändringen av dröjsmålsräntan framgår (247 § och 288 § stycke 1 andra meningen BGB)?
2. Ska artikel 10.2 led r i direktiv 2008/48/EG tolkas på så sätt att det i kreditavtalet ska anges en konkret, för konsumenten begriplig metod för beräkning av kompensation vid förtidsåterbetalning av lånet, så att konsumenten åtminstone kan göra en ungefärlig beräkning av kompensationen vid uppsägning i förtid?
3. Ska artikel 10.2 led s i direktiv 2008/48/EG tolkas på så sätt att
- a) också avtalsparternas rätt till uppsägning som regleras i den nationella rätten måste anges i kreditavtalet, och i synnerhet också låntagarens rätt att säga upp avtalet på grund av särskilda skäl enligt 314 § BGB vid låneavtal med begränsad löptid?
- b) den föreskrivna fristen och formen för uppsägning, när rätten att säga upp avtalet utövas, ska anges i kreditavtalet i samband med all rätt till uppsägning för parterna i kreditavtalet?

(¹) EUT L 133, 2008, s. 66.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 27 januari 2020 – AQ, BO, CP mot Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

(Mål C-40/20)

(2020/C 161/37)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i det nationella målet

Klagande: AQ, BO, CP

Motparter: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell’Istruzione, dell’Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

Tolkningsfrågor

- 1) – Utgör klausul 5 i det ramavtal som återfinns som bilaga till direktiv 1999/70/EG (rådets direktiv 1999/70/EG om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP, nedan kallat direktivet), (¹) som har rubriken ”Bestämmelser för att förhindra missbruk”, jämförd med skälen 6 och 7 i direktivet och med klausul 4 i ramavtalet (”Principen om icke-diskriminering”), samt mot bakgrund av principerna om likvärdighet, effektivitet och unionsrättens ändamålsenliga verkan, hinder för en nationell lagstiftning, närmare bestämt artiklarna 24.3 a och 22.9 i lag nr 240/2010, enligt vilken universiteten utan några kvantitativa begränsningar kan använda sig av treåriga visstidsanställningsavtal för forskare som kan förlängas i två år, utan att avtalets ingående och förlängning är villkorade av några objektiva omständigheter som hänger samman med tillfälliga eller särskilda behov vid det universitet som beslutar att ingå sådana avtal och enligt vilken den enda begränsningen för att ingå flera visstidsanställningsavtal med en och samma person utgörs av den sammanlagda varaktigheten, som inte får överstiga tolv år, vilka inte behöver vara sammanhängande?
- 2) – Utgör ovannämnda klausul 5 i ramavtalet, jämförd med skälen 6 och 7 i direktivet och med ovannämnda klausul 4 i ramavtalet, samt mot bakgrund av principen om unionsrättens ändamålsenliga verkan, hinder för en nationell lagstiftning (närmare bestämt artiklarna 24 och 29.1 i lag nr 240/2010) enligt vilken universiteten får rekrytera forskare enbart genom visstidsanställningsavtal, utan att det aktuella beslutet är villkorat av tillfälliga eller särskilda behov, och utan några begränsningar, vilket innebär att universitetens ordinarie undervisnings- och forskningsbehov tillgodoses genom användning av en potentiellt oändlig rad av visstidsanställningsavtal?

- 3) – Utgör klausul 4 i ramavtalet hinder för en bestämmelse i nationell lagstiftning såsom artikel 20.1 i lagstiftningsdekret nr 75/2017 (såsom den har tolkats i ovannämnda ministeriella cirkulär nr 3/2017) enligt vilken anställningsförhållandet för visstidsanställda forskare vid offentliga forskningsinstitut kan omvandlas till tillsvidareanställning – men enbart om de berörda personerna per den 31 december 2017 har varit anställda i minst tre år – medan visstidsanställningsavtal för universitetsforskare inte kan omvandlas till tillsvidareanställning enbart av det skälet att det i artikel 22.16 i lagstiftningsdekret nr 75/2017 stadgas att deras anställningsförhållande omfattas av "förvaltningsrättsliga bestämmelser", trots att det enligt lag grundar sig på ett anställningsavtal, och även om forskare vid forskningsinstituten och universiteten i enlighet med artikel 22.9 i lag nr 240/2010 omfattas av samma regel om den övre tidsgränsen för visstidsanställningar, som universiteten och forskningsinstituten kan använda sig av, närmare bestämt genom att ingå avtal i enlighet med artikel 24 i nämnda lag eller tilldela forskningsstipendier enligt nämnda artikel 22?
- 4) – Utgör principerna om likvärdighet, effektivitet och unionsrättens ändamålsenliga verkan, med avseende på ovannämnda ramavtal, samt principen om icke-diskriminering, som fastställs i klausul 4 i ramavtalet, hinder för en nationell lagstiftning (artikel 24.3 a i lag nr 240/2010 samt artikel 29.2 d och 29.4 i lagstiftningsdekret nr 81/2015), i vilken det – trots att alla offentlig- och privatanställda omfattas av samma regelverk, i dess senaste lydelse enligt lagstiftningsdekret nr 81/2015, där den övre tidsgränsen för en visstidsanställning (från och med 2018) är fastställd till 24 månader (inklusive förlängning och förnyelse) och där villkoret för att den offentliga förvaltningen ska få använda sig av dessa typer av anställningar är att det föreligger "tillfälliga och särskilda behov" – stadgas att universiteten får rekrytera forskare genom treåriga visstidsanställningsavtal som kan förlängas i två år efter positiv bedömning av den under treårsperioden utförda undervisningen och forskningen, utan att ingåendet av det första avtalet och förlängningen därav ska vara villkorade av sådana tillfälliga eller särskilda behov vid det berörda universitetet, med den följden att nämnda universitet i slutet av denna femårsperiod kan ingå ytterligare ett visstidsanställningsavtal av samma typ med samma person eller med andra personer för att tillgodose samma undervisnings- och forskningsbehov som var kopplat till det föregående avtalet?
- 5) – Utgör klausul 5 i ovannämnda ramavtal, även mot bakgrund av principerna om effektivitet och likvärdighet samt av ovannämnda klausul 4, hinder för en nationell lagstiftning (artikel 29.2 d och 29.4 i lagstiftningsdekret nr 81/2015 samt artikel 36.2 och 36.5 i lagstiftningsdekret nr 165/2001) enligt vilken universitetsforskare med treåriga visstidsanställningsavtal som kan förlängas i två år (enligt nämnda artikel 24.3 a i lag nr 240/2010) inte ges någon möjlighet att senare ingå ett tillsvidareanställningsförhållande, när det i den italienska rättsordningen inte finns några andra effektiva åtgärder att tillgripa för att undvika och beivra universitetens missbruk av på varandra följande avtal om visstidsanställning?

(¹) Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (EGT L 175, 1999, s. 43).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 27 januari 2020 –
Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA) mot PC, RE**

(Mål C-44/20)

(2020/C 161/38)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i det nationella målet

Klagande: Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)

Motparter: PC, RE

Tolkningsfrågor

- a) Ska klausul 4 i ramavtalet om visstidsarbete, undertecknat den 18 mars 1999 ⁽¹⁾, som återfinns som bilaga till rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999, tolkas på så sätt att de anställningstider vid myndigheten som en visstidsanställd har fullgjort med identiska arbetsuppgifter som en tillsvidareanställd som är placerad i motsvarande tjänstekategori vid samma myndighet ska beaktas i samband med fastställandet av den tidigare anställningstiden, även om tillsvidareanställning sker efter ett offentligt uttagningsprov och trots att särdragen i uttagningsförfarandet, såsom anförts i skälen till förevarande beslut om hänskjutande, innebär en fullständig förnyelse av anställningsförhållandet och att det – efter det att deltagaren i uttagningsförfarandet har accepterat att det föregående anställningsförhållandet upplöses – ingås ett nytt anställningsförhållande som kännetecknas av en myndighetsakt om tjänsteplacering samt speciella skyldigheter och särskilt ökad anställningstrygghet?
- b) För det fall svaret på fråga a) är jakande: Ska den tidigare anställningstiden beaktas till fullo eller finns det objektiva grunder som till följd av ovannämnda särdrag kan motivera att det tillämpas differentierade kriterier enligt vilka anställningstiden inte beaktas till fullo?
- c) För det fall svaret på fråga b) är nekande: På grundval av vilka kriterier ska den tidigare anställningstiden bedömas för att det inte ska uppstå diskriminering?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (EGT L 175, 1999, s. 43).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 28 januari 2020 – F. mot Stadt Karlsruhe

(Mål C-47/20)

(2020/C 161/39)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesverwaltungsgericht (Tyskland)

Parter i det nationella målet

Klagande: F.

Motpart: Stadt Karlsruhe

Tolkningsfråga

Är det enligt artiklarna 2.1 och 11.4 andra stycket i direktiv 2006/126/EG ⁽¹⁾ förbjudet för en medlemsstat som gjort en riktig bedömning när den framtog innehavaren av ett EU-körkort för kategori A och B som utfärdats i en annan medlemsstat rätten att framföra motorfordon med detta körkort på sitt territorium på grund av rattfylleri, att vägra att erkänna ett körkort för dessa kategorier som har utfärdats för den berörda personen i sistnämnda medlemsstat efter återkallandet genom en förnyelse enligt artikel 7.3 andra stycket i direktiv 2006/126/EG?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/126/EG av den 20 december 2006 om körkort (EUT L 403, 2006, s. 18)

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Bundesgerichtshof (Tyskland) den 3 februari 2020 –
Hengstenberg GmbH & Co. KG mot Spreewaldverein e.V.**

(Mål C-53/20)

(2020/C 161/40)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Bundesgerichtshof

Parter i det nationella målet

Klagande: Hengstenberg GmbH & Co. KG

Motpart: Spreewaldverein e.V.

Tolkningsfrågor

1) Kan samtliga befintliga eller potentiella ekonomiska följder för en fysisk eller juridisk person som inte är helt osannolika anses tillräckliga för att motivera ett sådant berättigat intresse i den mening som avses i artikel 53.2 första stycket jämförd med artikel 49.3 första stycket och 49.4 andra stycket i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 av den 21 november 2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel ⁽¹⁾ som krävs för att framföra invändningar mot ansökan eller överklaga ett positivt beslut om ansökan i förfaranden om ändring av specifikationen som inte rör mindre ändringar?

2) Om fråga 1 besvaras nekande:

Kan (enbart) aktörer som tillverkar produkter eller livsmedel som är jämförbara med dem för de aktörer för vilka en geografisk skyddad beteckning är registrerad anses ha ett berättigat intresse i den mening som avses i artikel 53.2 första stycket jämförd med artikel 49.3 första stycket och 49.4 andra stycket i förordning (EU) nr 1151/2012 i förfaranden om ändring av specifikationen som inte rör mindre ändringar?

3) Om fråga 2 besvaras nekande:

a) Ska det i frågan om kraven på ett berättigat intresse i den mening som avses i artikel 49.3 första stycket och 49.4 andra stycket i förordning (EU) nr 1151/2012 göras åtskillnad mellan registreringsförfarandet enligt artiklarna 49–52 i förordning nr 1151/2012, å ena sidan, och förfarandet för ändring av specifikationen enligt artikel 53 i förordning nr 1151/2012, å andra sidan, och

b) kan därför enbart producenter som framställer produkter i det geografiska området som överensstämmer med produktspecifikationen, eller konkret avser påbörja en sådan tillverkning, göra gällande ett berättigat intresse i den mening som avses i artikel 53.2 första stycket jämförd med artikel 49.3 första stycket och 49.4 andra stycket i förordning (EU) nr 1151/2012 i förfaranden om ändring av specifikationen som inte rör mindre ändringar, vilket innebär att aktörer som inte är etablerade inom området redan från början inte kan åberopa något berättigat intresse?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 av den 21 november 2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel (EUT L 343, 2012, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Administratīvā apgabaltiesa (Lettland) den 5 februari 2020– VAS "Latvijas dzelzceļš" mot Valsts dzelzceļa administrācija

(Mål C-60/20)

(2020/C 161/41)

Rättegångsspråk: lettiska

Hänskjutande domstol

Administratīvā apgabaltiesa

Parter i det nationella målet

Klagande: VAS "Latvijas dzelzceļš"

Motpart: Valsts dzelzceļa administrācija

Tolkningsfrågor

- 1) Får artikel 13.2 och 13.6 i direktiv 2012/34 ⁽¹⁾ (artikel 15.5 och 15.6 i förordning 2017/2177) ⁽²⁾ tillämpas på så sätt att tillsynsmyndigheten kan ålägga en infrastrukturägare, som inte är tjänsteleverantören, en skyldighet att garantera tillgång till tjänsterna?
- 2) Ska artikel 13.6 i direktiv 2012/34 (artikel 15.5 och 15.6 i förordning 2017/2177) tolkas på så sätt att den tillåter en byggnadsägare att säga upp ett hyresavtal och göra en omläggning av en anläggning för tjänster?
- 3) Ska artikel 13.6 i direktiv 2012/34 (artikel 15.5 och 15.6 i förordning 2017/2177) tolkas på så sätt att den enda skyldighet som den medför för tillsynsmyndigheten är att kontrollera huruvida tjänsteleverantören (i förevarande fall ägaren av anläggningen för tjänster) verkligen har beslutat att göra en omläggning av den?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/34/EU av den 21 november 2012 om inrättande av ett gemensamt europeiskt järnvägsområde (EUT L 343, 2012, s. 32).

⁽²⁾ Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2017/2177 av den 22 november 2017 om tillträde till anläggningar för tjänster och järnvägsrelaterade tjänster (EUT L 307, 2017, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour du travail de Liège (Belgien) den 10 februari 2020 – Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil) mot M.M.

(Mål C-67/20)

(2020/C 161/42)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour du travail de Liège

Parter i det nationella målet

Sökande: Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Svarande: M.

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör ett rättsmedel i nationell rätt – till förmån för en asylsökande som anmodats att låta sin ansökan om internationellt skydd prövas i en annan medlemsstat – som inte har suspensiv verkan och som endast kan få suspensiv verkan vid ett frihetsberövande inför en omedelbart förestående överföring, ett effektivt rättsmedel i den mening som avses i artikel 27 i Dublin III-förordningen ⁽¹⁾?
- 2) Ska effektivt rättsmedel enligt artikel 27 i Dublin III-förordningen förstås så, att det endast innebär ett hinder för genomförandet av en påtvingad överföringsåtgärd under prövningen av ett överklagande av överföringsbeslutet eller så, att det innebär ett förbud mot alla förberedande åtgärder för avlägsnande, såsom förflyttning till en förläggning för genomförande av en återresa för en asylsökande som anmodats att låta sin asylansökan prövas i ett annat europeiskt land?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour du travail de Liège (Belgien) den 10 februari 2020 – Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil) mot C.

(Mål C-68/20)

(2020/C 161/43)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour du travail de Liège

Parter i det nationella målet

Klagande: Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Motpart: C.

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör ett rättsmedel i nationell rätt – till förmån för en asylsökande som anmodats att låta sin ansökan om internationellt skydd prövas i en annan medlemsstat – som inte har suspensiv verkan och som endast kan få suspensiv verkan vid ett frihetsberövande inför en omedelbart förestående överföring, ett effektivt rättsmedel i den mening som avses i artikel 27 i Dublin III-förordningen ⁽¹⁾?
- 2) Ska effektivt rättsmedel enligt artikel 27 i Dublin III-förordningen förstås så, att det endast innebär ett hinder för genomförandet av en påtvingad överföringsåtgärd under prövningen av ett överklagande av överföringsbeslutet eller så, att det innebär ett förbud mot alla förberedande åtgärder för avlägsnande, såsom förflyttning till en förläggning för genomförande av en återresa för en asylsökande som anmodats att låta sin asylansökan prövas i ett annat europeiskt land?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour du Travail de Liège (Belgien) den 10 februari 2020 – Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil) mot C.

(Mål C-69/20)

(2020/C 161/44)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour du travail de Liège

Parter i det nationella målet

Klagande: Agence fédérale pour l'Accueil des demandeurs d'asile (Fedasil)

Motpart: C.

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör ett rättsmedel i nationell rätt – till förmån för en asylsökande som anmodats att låta sin ansökan om internationellt skydd prövas i en annan medlemsstat – som inte har suspensiv verkan och som endast kan få suspensiv verkan vid ett frihetsberövande inför en omedelbart förestående överföring, ett effektivt rättsmedel i den mening som avses i artikel 27 i Dublin III-förordningen ⁽¹⁾?

- 2) Ska effektivt rättsmedel enligt artikel 27 i Dublin III-förordningen förstås så, att det endast innebär ett hinder för genomförandet av en påtvingad överföringsåtgärd under prövningen av ett överklagande av överföringsbeslutet eller så, att det innebär ett förbud mot alla förberedande åtgärder för avlägsnande, såsom förflyttning till en förläggning för genomförande av en återresa för en asylsökande som anmodats att låta sin asylansökan prövas i ett annat europeiskt land?

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsemborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Administrativen sad Varna (Bulgarien) den 12 februari 2020 – "Balev Bio" EOOD mot Agentsia "Mitnitsi", Teritorialna Direksia Severna Morska

(Mål C-76/20)

(2020/C 161/45)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Administrativen sad Varna (Bulgarien)

Parter i det nationella målet

Klagande: "Balev Bio" EOOD

Motpart: Agentsia "Mitnitsi", Teritorialna Direksia Severna Morska

Tolkningsfrågor

- 1) Ska regel 3 a i de allmänna bestämmelserna för tolkning av [Kombinerade nomenklaturen] i kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/1754 (¹) av den 6 oktober 2015 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan tolkas så, att det för klassificering av sådana produkter som de som avses i det nationella målet, vilka är sammansatta av olika material, alltid är det HS-nummer som omfattar det ämne som till kvantitet (volym) är det övervägande som anses vara det "HS-nummer som har den mest specificerade varubeskrivningen", eller är en sådan tolkning endast möjlig om kvantiteten (volymen) uttryckligen omnämns som en förutsättning i motsvarande HS-nummer och det således ger en mera specificerad och fullständigare eller noggrannare beskrivning av varan?
- 2) Beroende på svaret på den första frågan och med hänsyn till de förklarande anmärkningarna till [Harmoniserade systemet] beträffande HS-nummer 4410 och 4419: Ska genomförandeförordning (EU) 2015/1754 tolkas så, att HS-nummer 4419 inte omfattar artiklar av spånskiva (fiber) i vilka bindemedlet (värmehärdande harts) överstiger 15 procent av skivans vikt?
- 3) Ska genomförandeförordning (EU) 2015/1754 tolkas så, att varor som de som avses i det nationella målet, nämligen bägare som tillverkas av ett kompositmaterial som till 72,33 procent består av vegetabiliska lignucellolosafibrer och till 25,2 procent består av bindemedel (melaminplast), ska klassificeras enligt undernummer 3924 10 00 i bilaga I?

(¹) Kommissionens genomförandeförordning (EU) 2015/1754 av den 6 oktober 2015 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EUT L 285, 2015, s. 1).

Överklagande ingett den 14 februari 2020 av Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papasotiriou, Charalampos Andralis, av det beslut som tribunalen (nionde avdelningen) meddelade den 11 december 2019 i mål T-547/19, Sarantis Sarantos mot Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen

(Mål C-84/20 P)

(2020/C 161/46)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Klagande: Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papasotiriou, Charalampos Andralis, (ombud: advokaten C. Papasotiriou)

Övriga parter i målet: Europaparlamentet, Europeiska unionens råd

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

- bifalla talan enligt klagandenas ansökan den 31 juli 2019, utan återförvisning av det överklagade beslutet till tribunalen,
- ogiltigförklara det beslut, registrerat under nr 923557, som Europeiska unionens tribunal (nionde avdelningen) meddelade den 11 december 2019 avseende ovannämnda talan samt bifall denna talan i des helhet,
- ogiltigförklara förordning (EU) 2019/1157 av den 20 juni 2019, ⁽¹⁾ och
- förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden har anfört två grunder till stöd för sitt överklagande:

1. **Den första grunden:** Det överklagade beslutet strider mot artikel 26 fjärde stycket FEUF, artikel 19 i stadgan för Europeiska unionens domstol, proportionalitetsprincipen, ingressen samt artiklarna 47 och 52.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 5.1 och 5.4 FEU (betraktad för sig och jämförd med protokoll nr 2 avseende tillämpningen av proportionalitetsprincipen) jämte därmed sammanhängande rättspraxis, genom att klagandenas talan där avvisades och genom att det där slogs fast att "den angripna förordningen inte påverkar sökandens, som är fysiska personer, till följd av särskilda egenskaper som är specifika för dem eller till följd av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra, utan till följd av deras övertygelser, vilka faktiskt eller potentiellt uttrycks av ett obestämt antal personer. Sökandena är följaktligen inte personligen berörda av den angripna förordningen i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF." Klagandena gör nämligen i sin talan gällande att den angripna förordningen kränker deras mänskliga rättigheter, inklusive de grundläggande rättigheterna enligt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (människans värdighet, religionsfriheten, samvetsfrihet på religiös grund, respekt för privatlivet, skydd för personuppgifter och krav på uttryckligt samtycke för behandling) och att förordningen därför berör dem direkt och personligen och att de **till följd just av de berörda rättigheternas karaktär av grundläggande mänskliga rättigheter** har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring vid tribunalen i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF, som den instans bland unionsdomstolarna som har att kontrollera om förordningar är ogiltiga på grund av åsidosättande av de grundläggande mänskliga rättigheterna.

2. **Den andra grunden:** Tribunalen har gjort en felaktig tolkning, emot lagens bokstav, av artikel 19 domstolens stadga samt åsidosatt artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna liksom proportionalitetsprincipen och de relevanta bestämmelser i unionslagstiftningen avsedda garantera denna, när den i det överklagade beslutet att den sjätte sökandens ombud, advokaten Christos Papasotiriou, inte kunde godtas som ombud, eftersom "den sjätte sökanden inte låt sig företräddas av en utomstående advokat utan uppträtt i eget namn, själv undertecknat talan och använt sig av sin ställning som advokat på grundval av legitimationshandlingen enligt artikel 51. 2 i rättegångsreglerna".

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/1157 av den 20 juni 2019 om säkrare identitetskort för unionsmedborgare och uppehållshandlingar som utfärdas till unionsmedborgare och deras familjemedlemmar när de utövar rätten till fri rörlighet (EUT L 188, 2019, s. 67).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal correctionnel de Bordeaux (Frankrike) den 20 februari 2020 – Procureur de la République mot ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

(Mål C-88/20)

(2020/C 161/47)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal correctionnel de Bordeaux

Parter i det nationella målet

Sökande: Procureur de la République

Tilltalade: ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

Tolkningsfrågor

1. Utgör artikel 50 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkad mot bakgrund av artikel 4 i protokoll nr 7 till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och relevant rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, hinder för en kumulering av straffrättsliga förfaranden och administrativa förfaranden av straffrättslig karaktär vilka avser en enda gärning (telefonförsäljning) enligt två olika kvalificeringar?
2. Om svaret är jakande, vilket innebär ett enda förfarande för en och samma gärning, krävs det inte då enligt artikel 49 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, vilken avser principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff, tolkad mot bakgrund av rättigheterna och friheterna i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och relevant rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, att villkoren och kriterierna för lagföring genom ett enda förfarande har fastställts i förväg med hänsyn till bland annat överträdelsens allvar?
3. Om svaret är nekande, vilket innebär en kumulering av förfaranden, krävs det inte då enligt artikel 49 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, vilken avser principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff, tolkad mot bakgrund av rättigheterna och friheterna i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och relevant rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, att kumulering av straffrättsliga förfaranden och administrativa förfaranden av straffrättslig karaktär avseende samma gärning (telefonförsäljning) är begränsad till de allvarigaste fallen och, i sådant fall, att kriterierna avseende överträdelsens allvar har fastställts i förväg?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Højesteret (Danmark) den 24 februari 2020 – Apcoa Parking Danmark A/S mot Skatteministeriet

(Mål C-90/20)

(2020/C 161/48)

Rättegångsspråk: danska

Hänskjutande domstol

Højesteret

Parter i det nationella målet

Klagande: Apcoa Parking Danmark A/S

Motpart: Skatteministeriet

Tolkningsfråga

Ska artikel 2.1 c i rådets direktiv 2006/112/EG ⁽¹⁾ av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt tolkas så, att kontrollavgifter för överträdelse av föreskrifter för parkering på privat mark utgör ersättning för en tillhandahållen tjänst och att det därmed föreligger en beskattningsbar transaktion?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal du travail de Nivelles (Belgien) den 27 februari 2020 – SD mot Habitations sociales du Roman Païs SCRL, TE, i egenskap av konkursförvaltare för Régie des Quartiers de Tubize ASBL

(Mål C-104/20)

(2020/C 161/49)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal du travail de Nivelles

Parter i det nationella målet

Kärande: SD

Svarande: Habitations sociales du Roman Païs SCRL, TE, i egenskap av konkursförvaltare för Régie des Quartiers de Tubize ASBL

Tolkningsfrågan

Ska artiklarna 3, 5 och 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG av den 4 november 2003 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden, ⁽¹⁾ jämförda med artikel 31.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt artikel 4.1, artikel 11.3 och artikel 16.3 i rådets direktiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet ⁽²⁾ – i den del de utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning som inte innebär att arbetsgivare är skyldiga att inrätta ett system som gör det möjligt att beräkna den dagliga arbetstiden för varje arbetstagare (dom C-55/18) – tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning – i förevarande fall artikel 1315 i den belgiska civilagen enligt vilken den som kräver fullgörande av en skyldighet ska bevisa att skyldigheten föreligger – som inte föreskriver att bevisbördan ska kastas om när arbetstagaren anger att den normala arbetstiden har överskridits, i fall då

- samma nationella lagstiftning, i förevarande fall den belgiska lagstiftningen, inte innebär att arbetsgivare är skyldiga att inrätta ett tillförlitligt system som gör det möjligt att beräkna den dagliga arbetstiden för varje arbetstagare,
- och arbetsgivaren inte självmant har inrättat ett sådant system,
- och därmed försätter arbetstagaren i en situation där det är materiellt omöjligt att visa att arbetstiden har överskridits?

⁽¹⁾ EUT L 299, 2003, s. 9.

⁽²⁾ EGT L 183, 1989, s. 1; svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 146.

Överklagande ingett den 25 februari 2020 av Republiken Grekland av den dom som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 19 december 2019 i mål T-14/18, Republiken Grekland mot Europeiska kommissionen

(Mål C-106/20 P)

(2020/C 161/50)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Klagande: Republiken Grekland (ombud: E. Tsaousi, E. Leftheriotou och A. Vasilopoulou)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska bifalla överklagandet och ogiltigförklara den överklagade domen som Europeiska unionens tribunal meddelade den 19 december 2019 i mål T-14/18, genom vilken tribunalen ogillade Republiken Greklands talan om ogiltigförklaring av kommissionens genomförandebeslut (EU) 2017/2014 av den 8 november 2017 i den del som de betalningar som Republiken Grekland gjort undantagits från unionsfinansiering som avsåg arealstöd under verksamhetsåret 2014 och som uppgick till 5 procent av det totala beloppet av de betalningar som gjorts med avseende på stöd för betesmark, till ett nettobelopp på 12 482 555,68 euro. Därutöver yrkar klaganden att kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör gällande tre grunder för överklagandet.

Den första grunden för överklagandet avser den del av den överklagade domen där det slogs fast att talan inte kunde vinna bifall på den grund som det redan redogjorts för vid den nationella domstolen och som avsåg meddelandet ad hoc den 15 maj 2019 av domstolens dom i mål C-341/17 P. Genom den grundens första del gör klaganden gällande att den överklagade domen innebär ett åsidosättande av förfaranderegler och rätten till ett effektivt domstolsskydd i den del där det slogs fast att ovannämnda grund som åberopats av Republiken Grekland inte kunde prövas och det lämnades en otillräcklig och motsägelsefull motivering till det. Grundens andra del avser en felaktig tolkning och tillämpning av artikel 2 i förordning nr 796/2004, samt att den överklagade domen innehåller en otillräcklig och motsägelsefull motivering, i den del där det slogs fast att Republiken Greklands argument saknade verkan.

Den andra och den tredje grunden för överklagandet avser den del av den överklagade domen där övriga grunder för överklagandet har underkänts. Genom den andra grunden gör klaganden närmare bestämt gällande att tribunalen i den överklagade domen gjorde en felaktig bedömning av den bevisning som förebringats under förfarandet. Det gäller särskilt förteckningen över den fullständiga beräkningen, mot bakgrund av uppgifter om 79 664 jordbrukare med betesmark som har mottagit stöd, av belopp som betalats ut felaktigt och belopp som Republiken Grekland återkrävt. Därigenom har lagbestämmelser åsidosatts och det lämnats en motsägelsefull och otillräcklig motivering.

Klaganden gör genom den tredje grunden gällande att den överklagade domen ska ogiltigförklaras på grund av felaktig tolkning och tillämpning av bestämmelserna i artikel 31.1 och 31.2 i förordning 1290/2005, i artikel 52.2 och 52.3 i förordning 1306/2013 och i artikel 12.1-12.6 i kommissionens delegerade förordning nr 907/2014, åsidosättande av riktlinjer för dokumenten VI/5330797 och C(2015)3675 final/8-6-2015, åsidosättande av motiveringsskyldigheten (artikel 296 FEUF), felaktig tillämpning av bevisregler (fördelning av bevisbördan så att det för Republiken Grekland föreligger ett krav att bevisa något som inte kan bevisas (*probatio diabolica*) samt felaktig tolkning och tillämpning av principen om att inte handla i strid med sitt eget tidigare handlande (*non venit contra factum proprium*), av principen *ne bis in idem* och proportionalitetsprincipen. Dessutom innehåller den överklagade domen en otillräcklig och motsägelsefull motivering.

Överklagande ingett den 26 februari 2020 av Republiken Grekland av den dom som tribunalen (andra avdelningen) meddelade den 19 december 2019 i mål T-295/18, Republiken Grekland mot Europeiska kommissionen

(Mål C-107/20 P)

(2020/C 161/51)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Klagande: Republiken Grekland (ombud: E. Tsousi, A. Vasilopoulou och E. Krompa)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska bifalla överklagandet och upphäva den överklagade domen från tribunalen av den 19 december 2019 i mål T-295/18, där Republiken Greklands talan av den 7 maj 2018 mot kommissionens genomförandebeslut (EU) 2018/304 av den 27 februari 2018 ogillades, och bifalla denna talan och ogiltigförklara kommissionens beslut i den del vissa av medlemsstatens utgifter undantagits från unionsfinansiering, utgifter uppgående till ett (brutto)belopp på sammanlagt 17 869 131,75 euro (finansiell inverkan 14 857 076,98 euro), som burits och deklarerats inom ramen för EJFLU avseende åtgärderna 125A, 321 och 322 (bruttobelopp 15 631 043,52 euro och finansiell inverkan 12 618 988,75 euro) samt åtgärd 123A (2 238 088,23 euro) samt ett belopp på 588 103,59 euro [för utgifter] inom ramen för EGFJ efter kontrollen av transaktionerna under räkenskapsåren 2011–2014.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sina yrkanden har klaganden anfört sex grunder. De första fem grunderna avser ogillandet av grunderna för ogiltigförklaring av de korrigeringar som tillämpats på utgifterna enligt EJFLU.

Den första grunden avser felaktig tolkning och tillämpning av artikel 52.4 i förordning (EU) 1306/2013, missuppfattning av talans räckvidd och av punkt i A23 i ansökan samt bristande motivering av den överklagade domen.

Genom den andra grunden anförs att den överklagade domen ska ogiltigförklaras på grund av bristande motivering, felaktig tolkning och tillämpning av principen *ne bis in idem* och underlåtenhet av tribunalen att yttra sig om Republiken Greklands kritik mot kommissionens åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen, principerna om god förvaltningssed och skydd för berättigade förväntningar samt proportionalitetsprincipen, i strid med artikel 76 i rättegångsreglerna.

Genom den tredje grunden anförs att den överklagade domen är behäftad med en felaktig tillämpning och tolkning av artikel 71.2, 71.3 och 75 i förordning (EG) nr 1698/2005, artikel 43 i förordning (EG) nr 1974/2006 och artikel 24.2 b i förordning (EU) nr 65/2011 och att ogillandet av den tredje grunden för talan är bristfälligt motiverat.

Den fjärde grunden avser felaktig tolkning och tillämpning av artikel 296 FEUF jämförd med artiklarna 36 och 40 i genomförandeförordning 908/2014 samt bristande och motstridig motivering av den överklagade domen vad gäller ogillandet av grunderna om att kommissionen åsidosatt proportionalitetsprincipen och principen om god förvaltningssed.

Genom den femte grunden görs gällande av tribunalen underlät att yttra sig om Republiken Greklands kritik mot kommissionens åsidosättande av proportionalitetsprincipen vad gäller tillämpningen av den finansiella korrigeringen av åtgärderna 321, 322 och 123A, i strid med rättegångsreglerna.

Vad gäller ogillandet av grunderna för ogiltigförklaring av de korrigeringar som tillämpats på utgifterna enligt EGFJ görs genom den sjätte grunden för överklagandet gällande felaktig tillämpning av motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 FEUF, missuppfattningar i sammanfattningen av omständigheterna samt bristande motivering.

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Högsta domstolen (Sverige) den 27 februari 2020 –
Republiken Polen / PL Holdings Sàrl**

(Mål C-109/20)

(2020/C 161/52)

Rättegångsspråk: svenska

Hänskjutande domstol

Högsta domstolen

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande och motpart: Republiken Polen

Klaganden och motpart: PL Holdings Sàrl

Tolkningsfrågor

Innebär artiklarna 267 och 344 i FEUF, såsom de tolkades i *Achmea* ⁽¹⁾, att ett skiljeavtal är ogiltigt om det har ingåtts mellan en medlemsstat och en investerare – när det i ett investeringsavtal finns en skiljeklausul som är ogiltig på grund av att avtalet ingåtts mellan två medlemsstater – genom att medlemsstaten, sedan investeraren påkallat skiljeförfarande, som ett resultat av statens fria vilja avstår från att göra gällande invändningar mot behörigheten?

⁽¹⁾ Domstolens dom av den 6 mars 2018 (mål C-284/16, *Achmea*, EU:C:2018:158)

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Conseil d'État (Belgien) den 28 februari 2020 – M.A.
mot État belge**

(Mål C-112/20)

(2020/C 161/53)

Rättegångsspråk: x

Hänskjutande domstol

Conseil d'État

Parter i det nationella målet

Klagande: M.A.

Motpart: État belge

Tolkningsfrågan

Ska artikel 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna ⁽¹⁾, enligt vilken medlemsstaterna vid genomförandet av direktivet ska ta hänsyn till barnets bästa, jämförd med artikel 13 i samma direktiv och artiklarna 24 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att den innebär ett krav på att ta hänsyn till barnets (som är unionsmedborgare) bästa ska tas även när beslutet om återvändande fattats med avseende på en av barnets föräldrar?

⁽¹⁾ EUT L 348, 2008, s. 98.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour d'appel de Bruxelles (Belgien) den 3 mars 2020 – bpost SA mot Autorité belge de la concurrence

(Mål C-117/20)

(2020/C 161/54)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour d'appel de Bruxelles

Parter i det nationella målet

Klagande: bpost SA

Motpart: Autorité belge de la concurrence

Ytterligare deltagare i rättegången: Publimail SA, Europeiska kommissionen

Tolkningsfrågor

- 1) Ska principen om *non bis in idem*, som garanteras i artikel 50 i stadgan, tolkas så, att den inte utgör hinder för den behöriga administrativa myndigheten i en medlemsstat att ålägga böter för överträdelse av unionens konkurrensrätt, i en situation som den i det aktuella fallet, där samma juridiska person redan slutligt har befriats från skyldigheten att erlagga en administrativ sanktionsavgift som den nationella posttillsynsmyndigheten meddelade för en påstådd överträdelse av postlagstiftningen mot bakgrund av samma eller liknande faktiska omständigheter, om kriteriet på att det skyddade rättsliga intresset ska vara detsamma inte är uppfyllt på grund av att förevarande mål avser två olika överträdelser av två olika lagstiftningar som omfattas av två separata rättsområden?
- 2) Ska principen om *non bis in idem*, som garanteras i artikel 50 i stadgan, tolkas så, att den inte utgör hinder för den behöriga administrativa myndigheten i en medlemsstat att ålägga böter för överträdelse av unionens konkurrensrätt, i en situation som den i det aktuella fallet, där samma juridiska person redan slutligt har befriats från skyldigheten att erlagga en administrativ sanktionsavgift som den nationella posttillsynsmyndigheten meddelade för en påstådd överträdelse av postlagstiftningen mot bakgrund av samma eller liknande faktiska omständigheter, med anledning av att det är motiverat att avgränsa principen *non bis in idem* på grund av att den konkurrensrättsliga lagstiftningen eftersträvar ett kompletterande allmänintresse, nämligen att säkerställa och upprätthålla ett system utan snedvridning av konkurrensen på den inre marknaden, och går inte utöver vad som är lämpligt och nödvändigt för att uppnå det legitima syfte som lagstiftningen eftersträvar och/eller för att skydda näringsidkares rätt att bedriva näringsverksamhet och näringsfrihet med stöd av artikel 16 i stadgan?

TRIBUNALEN

Talan väckt den 14 februari 2020 – Fryč mot kommissionen

(Mål T-92/20)

(2020/C 161/55)

Rättegångsspråk: tjeckiska

Parter

Sökande: Petr Fryč (Pardubice, Republiken Tjeckien) (ombud: advokaten Š. Oharková)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- fastställa att Europeiska unionens institutioner allvarligt åsidosatte sina skyldigheter och orsakade sökanden skada av följande skäl:
 - Europeiska kommissionen antog förordning (EG) nr 800/2008 av den 6 augusti 2008 (allmän gruppundantagsförordning) i en form som bland annat överskrider kommissionens behörighet enligt fördragen, i den del den inte säkerställer iakttagande av de konstitutionella principerna att inblandning i konkurrensen som påverkar den gemensamma marknaden endast får ske undantagsvis och vara motiverad och i den del den rättsstridigt godtog statligt stöd i form av ett stödprogram (Operační program Podnikání a inovace (Operationellt program företag och innovation)) (OPPI), vilket skadade sökandens affärsverksamhet,
 - genom beslutet av den 3 december 2007 antog Europeiska kommissionen det operationella programmet som åsidosatte fördragen och stadgan och offentliggjorde inte beslutet,
 - Europeiska kommissionen handlade inte på ett korrekt sätt när den behandlade sökandens klagomål avseende OPPI:s rättsstridighet i den del den, för det första, underlät att kontrollera omständigheterna kring skapandet och tillämpningen av OPPI och, för det andra, underlät att korrekt motivera sitt beslut att avslå sökandens klagomål,
 - Europeiska unionens domstol underlät att pröva målet i sak avseende ogiltigförklaring av den allmänna gruppundantagsförordningen och ogillade talan såsom uppenbart ogrundad och åsidosatte därmed sin konstitutionella skyldighet att tillämpa proportionalitetsprincipen och åsidosatte, genom sitt överdrivet formalistiska och ensidiga tillvägagångssätt, sökandens rätt till effektivt domstolsskydd och rättvis rättegång,
- fastställa att svaranden till sökanden ska utge ett belopp på 4 800 000 euro som ersättning för den skada som orsakats av ovanstående, inom tre dagar från den dag då domen vinner laga kraft, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden fem grunder.

1. Första grunden: Sökanden åsamkades skada på grundval av EU:s utomobligatoriska skadeståndsansvar enligt artikel 340.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF).

Som ett resultat av det offentliga stöd som gavs sökandens konkurrenter i strid med FEUF skadades sökandens företag konkurrensmässigt på ett sådant sätt som först ledde till en minskning av företagets årliga omsättning och till en minskning av den årliga vinsten med flera miljoner tjeckiska kronor. Med beaktande av den omständigheten att varaktigheten av det statliga stödet, och följaktligen den otillfredställande ekonomiska situationen för företaget, uppgick till flera år fattades ett beslut om konkurs av behörig domstol i Republiken Tjeckien.

För det fall kommissionens förordning (EG) nr 800/2008 (allmän gruppundantagsförordning) var rättsstridig, innebär det att det stöd som tilldelades selektivt och på ett diskriminerande sätt inom ramen för OPPI-stödprogrammet orsakade sökanden särskild och exceptionell skada, vilken helt och hållet överskrider den ekonomiska risk som är förknippad med den ekonomiska verksamhet som bedrivs av sökandens företag.

2. Andra grunden: Kommissionen antog förordning (EG) nr 800/2008 av den 6 augusti 2008 (allmän gruppundantagsförordning) i en form som strider mot artikel 107 FEUF.

Enligt artikel 109 FEUF är rådet behörigt att genom förordning ange de områden på vilka standardförfarandet, i vilket kommissionen utvärderar förslaget till statligt stöd och prövar det enligt artikel 107 FEUF, inte ska tillämpas. Rådet antog förordning nr 659/1999 och i den förordningen bemyndigades kommissionen (i enlighet med artikel 108.4 FEUF) att anta förordningar rörande villkoren för statligt stöd utanför standardförfarandet med ad hoc-prövning. Kommissionen antog förordning nr 70/2001, därefter förordning nr 800/2008 och därefter förordning nr 651/2014 (allmän gruppundantagsförordning).

I förordningarna kan däremot varken rådet eller kommissionen överskrida ramarna i artikel 107 FEUF. Deras roll måste bestå i att slå fast villkor för statligt stöd så att medlemsstater som beviljar statligt stöd på områden som undantagits inte kan bevilja statligt stöd som skulle strida mot principen om icke-inblandning i konkurrensen, även om stödet är undantaget från standardförfarandet vid kommissionen. Detta är ett annat skäl till att kommissionen utövar tillsyn (som stadgas och säkerställs i FEUF) av statliga stöd även på områden som är undantagna, till att (åtminstone i teorin) förfaranden för återbetalning av rättsstridiga stöd är tillgängliga och till att EU fortfarande anser sig vara en marknadsekonomi, vilket är en ekonomi som producerar varor och tjänster som kunder frivilligt förvärvar i ett försök att optimera förhållandet mellan inkomster och kostnader och inte varor och tjänster som bestämts av politiker och tjänstemän.

3. Tredje grunden: Kommissionen antog beslutet av den 3 december 2007 om det operationella programmet (OPPI) i strid med fördragen och stadgan och offentliggjorde inte det beslutet.

Kommissionen är den enda EU-institution som är behörig att pröva att statligt stöd beviljas i överensstämmelse med artikel 107 FEUF.

Kommissionen prövade inte, med beaktande av det antagna operationella programmet, huruvida och varför det förelåg ett marknadsmisslyckande, vilket är en förutsättning för statligt stöd. Kommissionen frågade inte heller Republiken Tjeckien om en analys av kostnader och fördelar, objektiva indikatorer, en analys av påverkan på konkurrensen och andra faktorer som enligt sökanden utgör villkor för beviljande av statligt stöd. Kommissionens beslut var därför rättsstridigt och i strid med kommissionens uppdrag.

4. Fjärde grunden: Kommissionen mottog ett antal klagomål från sökanden, inklusive detaljerade analyser som visar rättsstridigheten hos de stöd som beviljats på grundval av OPPI. Kommissionen agerade inte i överensstämmelse med rådets förordning (EG) nr 659/1999 och iakttog inte principen om god förvaltning som sökanden garanteras enligt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Utan att vidta några åtgärder för att kontrollera dem och utan att begära några kompletterande handlingar underlät kommissionen att pröva sökandens klagomål med motiveringen att den inte prima facie såg några oegentligheter i samband med genomförandet av OPPI-stödprogrammet.
5. Femte grunden: Europeiska unionens domstol gjorde sig skyldig till rättsvägran genom överdriven formalism.

Sökanden väckte talan vid EU-domstolen om ogiltigförklaring av de tre allmänna gruppundantagsförordningarna med åberopande av att de stred mot fördragen och stadgan. EU-domstolen ogillade sökandens talan om ogiltigförklaring av de tre allmänna gruppundantagsförordningarna såsom uppenbart ogrundad. Skälet till ogillandet var underlåtenheten att iaktta den tvåmånadersfrist som anges i artikel 263 FEUF. EU-domstolen prövade inte på något sätt talan i sak utan tillämpade på ett helt formalistiskt sätt tidsfristen för väckande av talan. Sökanden gjorde emellertid gällande att den omständigheten att kommissionens kontrollmekanism inte fungerade korrekt endast framgick av kommissionens svar på sökandens klagomål. I ansökan gjorde sökanden gällande att denne var av uppfattningen att fristen började löpa från kommissionens vägran att i detalj pröva sökandens klagomål.

Talan väckt den 20 februari 2020 – Sciessent mot kommissionen

(Mål T-123/20)

(2020/C 161/56)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Sciessent LLC (Beverly, Massachusetts, Förenta staterna) (ombud: advokaterna K. Van Maldegem och P. Sellar samt V. McElwee, Solicitor)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara kommissionens genomförandebeslut (EU) 2019/1973 av den 27 november 2019 om att inte godkänna silverkopparzeolit som existerande verksamt ämne för användning i biocidprodukter i produkttyperna 2 och 7,⁽¹⁾ och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden fyra grunder.

1. Första grunden: Åsidosättande av rättsstatsprincipen med avseende på tillämpningen av fördragen och artiklarna 4 och 19 i förordning (EU) nr 528/2012.⁽²⁾
 - På grundval av yttranden från kommittén för biocidprodukter angående godkännande av silverkopparzeolit för produkttyperna 2 och 7 drog svaranden slutsatsen att dessa ämnen inte kunde godkännas med anledning av att tillräcklig effektivitet inte hade visats. Enligt sökanden hade däremot prövningen av effektiviteten utförts på ett rättsstridigt sätt med hänvisning till en behandlad vara. Sökanden gör gällande att svaranden vid bedömningen av och vid slutsatsen rörande ämnets effektivitet hade misstolkat och på ett felaktigt sätt tillämpat gällande rätt när svaranden bedömde effektiviteten av silverkopparzeolit.
2. Andra grunden: Behörighetsöverskridande – åsidosättande av artikel 290 FEUF och artiklarna 4 och 19 i förordning (EU) nr 528/2012.
 - Skälet till att inte godkänna silverkopparzeolit i den angripna rättsakten är den påstått otillräckliga effektiviteten hos den behandlade vara i vilken silverkopparzeolit används. Sökanden anser emellertid att de enda kriterier som svaranden lagligen kan beakta är begränsade till de som anges i artikel 4 och 19 i förordning (EU) nr 528/2012. Dessa kriterier omfattar inte den behandlade varans effektivitet. Denna bedömning ska göras vid den efterföljande processen för godkännande på medlemsstatsnivå. Mot bakgrund av den omständigheten att just den bedömningen har gjorts av svaranden för att motivera beslutet att inte godkänna silverkopparzeolit, vilket innebär att svaranden gick långt utanför sin behörighet enligt förordning (EU) nr 528/2012, åsidosatte svaranden artikel 290 i fördraget och artiklarna 4 och 19 i nämnda förordning.

3. Tredje grunden: Åsidosättande av rättsstatsprincipen avseende tillämpningen av fördragen – principen om icke-diskriminering.

- Sökandens ämne behandlades annorlunda än andra ämnen som används för samma produkttyper 2 och 7, utan att svaranden objektivt motiverade varför silverkopparzeolit skulle behandlas annorlunda än dessa ämnen, vilka samtliga omfattades av samma regler för bedömning enligt förordning (EU) nr 528/2012 (och direktiv 98/8/EG ⁽³⁾) för samma produkttyper.

4. Fjärde grunden: Åsidosättande av rättsstatsprincipen avseende tillämpningen av fördragen – rättssäkerhetsprincipen.

- Svaranden sände ett öppet brev till ordföranden för kommittén för biocidprodukter, vilket hade utformats för att klargöra hur reglerna om bedömning av effektiviteten och behandlade varor enligt förordning (EU) nr 528/2012 skulle tolkas och tillämpas. Sökanden åberopade innehållet i detta brev, som bekräftade rättsläget klarhet, och hade berättigade förväntningar rörande godkännandet av ämnet. Därför åsidosatte den omtvistade rättsakten principerna om berättigade förväntningar och rättssäkerhet.

⁽¹⁾ EUT L 307, 2019, s. 58.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 528/2012 av den 22 maj 2012 om tillhandahållande på marknaden och användning av biocidprodukter (EUT L 167, 2012, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/8/EG av den 16 februari 1998 om utsläppande av biocidprodukter på marknaden (EGT L 123, 1998, s. 1).

Talan väckt den 27 februari 2020 – IR mot kommissionen

(Mål T-131/20)

(2020/C 161/57)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: IR (ombud: advokaterna A. Pappas och S. Pappas)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara det beslut från generaldirektörerna för sysselsättning, socialpolitik och inkludering som framgår av ett e-postmeddelande av den 2 juli 2019 från behörig HR-korrespondent, genom vilket begäran från Det europeiska centrumet för utveckling av yrkesutbildning (Cedefop) om en tredje förlängning av sökandens utstationering avslogs,
- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 23 januari 2020 om avslag på det klagomål som sökanden ingett med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden fyra grunder.

1. Första grunden: Det administrativa förfarandet har inte genomförts på ett korrekt sätt, vilket lett till att tillsättningsmyndigheten inte gjort en korrekt omprövning av det angripna beslutet av den 2 juli 2019.

2. Andra grunden: Åsidosättande av artikel 38 i tjänsteföreskrifterna.
3. Tredje grunden: Åsidosättande av den allmänna omsorgsplikten, som ingår i principen om god förvaltning. Omsorgsplikten har åsidosatts genom att de faktiska omständigheterna inte beaktats och genom att motiveringen är otillräcklig.
4. Fjärde grunden: Åsidosättande av rätten till skydd för familjen, vilken stadfästs i artikel 33 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Talan väckt den 28 februari 2020 – NEC Oncoimmunity mot Easme

(Mål T-132/20)

(2020/C 161/58)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: NEC Oncoimmunity A/S (Oslo, Norge) (ombud: advokaterna T. Nordby, R. Bråthen och O. Brouwer)

Svarande: Genomförandeorganet för små och medelstora företag (Easme)

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— i första hand, med stöd av artikel 263 FEUF,

— ogiltigförklara det angripna beslutet (beslut av den 16 december 2019 att avsluta sökandens deltagande i förfarandet H2020/EIC/SMEInst-2018-2020-2 avseende projektet MEDIVAC(850078)), och

— förplikta svaranden att ersätta sökandens rättegångskostnader och de kostnader som orsakats eventuella intervenienter, eller

— i andra hand, med stöd av artikel 272 FEUF,

— förklara att det angripna beslutet strider mot svarandens avtalsenliga skyldigheter, och

— förplikta svaranden att ersätta sökandens rättegångskostnader och de kostnader som orsakats eventuella intervenienter.

Grunder och huvudargument

Sökanden har anfört tre grunder vad avser yrkandet enligt artikel 263 FEUF och en grund vad avser yrkandet enligt artikel 272 FEUF.

1. Första grunden vad avser yrkandet enligt artikel 263 FEUF: Svaranden har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning och felaktig tillämpning av kriterierna för beviljande av bidrag till små och medelstora företag enligt förordning nr 1290/2013. ⁽¹⁾
2. Andra grunden vad avser yrkandet enligt artikel 263 FEUF: Svaranden har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning, eftersom det angripna beslutet strider mot likabehandlingsprincipen.
3. Tredje grunden vad avser yrkandet enligt artikel 263 FEUF: Det angripna beslutet strider mot rättssäkerhetsprincipen och mot principen om skydd för berättigade förväntningar.

4. Enda grunden vad avser yrkandet enligt artikel 272 FEUF: Det angripna beslutet innebär en felaktig tolkning och ett åsidosättande av svarandens avtalsenliga skyldigheter gentemot sökanden, bland annat genom felaktig tolkning av tillämplig lagstiftning och diskriminerande praxis.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 12890/2013 av den 11 december 2013 om reglerna för deltagande och spridning i Horisont 2020 – ramprogrammet för forskning och innovation (2014-2020) och om upphävande av förordning (EG) nr 1906/2006 (EUT L 347, 2013, s. 81)

Talan väckt den 27 februari 2020 – Huhtamaki mot kommissionen

(Mål T-134/20)

(2020/C 161/59)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Huhtamaki Sàrl (Senningerberg, Luxemburg) (ombud: advokaterna M. Struys och F. Pili)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara beslut av den 18 december 2019 som fattats med stöd av artikel 4 i genomförandebestämmelserna till förordning (EG) nr 1049/2001 (¹) om avslag på sökandens förnyade ansökan av den 13 november 2019 om tillgång till handlingar med stöd av nämnda förordning,
- förplikta kommissionen att ge sökanden tillgång till de icke-konfidentiella delarna av de handlingar med namn på personer som omfattas av gynnande skattebeslut som Luxemburg tilhandahöll den 22 december 2014 som svar på kommissionens skrivelse av den 19 juni 2013, till vilken det hänvisas i punkt 4 i kommissionens beslut av den 7 mars 2019 om att inleda ett formellt granskningsförfarande i ärende om statligt stöd SA.50400 (2019/NN-2) – Luxembourg – Möjligt statligt stöd och de skattebeslut som meddelats av skattemyndigheten i Luxemburg, och som kommissionen har hänvisat till i punkterna 4 och 7 i nämnda beslut av den 7 mars 2019, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden tre grunder.

1. Första grunden avser om kommissionen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att anta att den almäna presumtionen att avslå en ansökan om tillgång till handlingar, vilken framgår av rättspraxis, gäller för sökandens ansökan om att få tillgång till de berörda handlingarna.
2. Andra grunden avser om den omständigheten att – såvitt det antas att presumtionen för avslag på ansökan om tillgång till handlingar gäller i förevarande fall (vilket inte är korrekt) – inte kan påföra de intressen som skyddas i artikel 4.2 första och tredje strecksatsen i förordning nr 1049/2001 någon skada, innebär att denna förordning inte kan tillämpas (den andra grundens första del). Sökanden gör dessutom gällande att tillämpningen av denna förordning under alla omständigheter är utesluten, eftersom det föreligger mera tungt vägande intressen vilka motiverar att de önskade handlingarna lämnas ut (den andra grundens andra del).

3. Tredje grunden avser om kommissionen har åsidosatt motiveringsskyldigheten i artikel 296 FEUF och sökandens rätt till god förvaltning enligt artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, 2001, s. 43).

Överklagande ingett den 28 februari 2020 – Vulkano Research and Development mot EUIPO – Ega (EGA Master)

(Mål T-135/20)

(2020/C 161/60)

Överklagandet är avfattat på: engelska

Parter

Klagande: Vulkano Research and Development, SL (Vitoria-Gasteiz, Spanien) (ombud: advokaterna V. Wellens och C. Schellekens)

Motpart: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO)

Motpart vid överklagandenämnden: Ega sp. z o.o. sp.k. (Starogard Gdański, Polen)

Uppgifter om förfarandet vid EUIPO

Innehavare av det omtvistade varumärket: Klaganden

Omtvistat varumärke: EU-ordmärket "EGA Master" – EU-varumärke nr 5 835 558

Förfarande vid EUIPO: Upphävandeförfarande

Överklagat beslut: Beslut meddelat av första överklagandenämnden vid EUIPO den 13 december 2019 i ärende R 1038/2018-1

Yrkanden

Klaganden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara det överklagade beslutet med undantag för fastställandet att det omtvistade EU-varumärket ska kvarstå för varorna "Vanliga metaller och deras legeringar" i klass 6, och
- förplikta EUIPO att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder

- Åsidosättande av artikel 8.4 jämförd med artikel 60.1 c i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001.
 - Åsidosättande av motiveringsskyldigheten i det omtvistade beslutet.
-

Överklagande ingett den 2 mars 2020 – Ardex mot EUIPO – Chen (ArtiX PAINTS)**(Mål T-136/20)**

(2020/C 161/61)

*Överklagandet är avfattat på tyska***Parter***Klagande:* Ardex GmbH (Witten, Tyskland) (ombud advokaten C. Becker)*Motpart:* Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet*Motpart vid överklagandenämnden:* Lian Chen (Seseña Nuevo, Spanien)**Uppgifter om förfarandet vid EUIPO***Varumärkessökande:* Motparten vid överklagandenämnden*Omtvistat varumärke:* EU-figurmärke innehållande ordelementen "ArtiX PAINTS" – Registreringsansökan nr 16 825 614*Förfarande vid EUIPO:* Invändningsförfarande*Överklagat beslut:* Beslut meddelat av den andra överklagandenämnden vid EUIPO den 18 november 2019 i ärende R 2503/2018-2**Yrkanden**

Klaganden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara det överklagade beslutet, och
- förplikta EUIPO att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder

- Åsidosättande av förfaranderegler i artikel 24 i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 2018/626.
- Åsidosättande av förfaranderegler i artikel 7.1 i kommissionens delgerade förordning (EU) nr 2018/625.
- Åsidosättande av rätten till försvar.
- Åsidosättande av artikel 8.1 b i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001.

Talan väckt den 26 februari 2020 – Applia mot kommissionen**(Mål T-139/20)**

(2020/C 161/62)

*Rättegångsspråk: engelska***Parter***Sökande:* Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgien) (ombud: advokaterna Y. Desmedt, L. Salernitano och K. Olsthoorn)*Svarande:* Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara följande delar i den angripna rättsakten: i) Artikel 1 b och 2 b i bilaga VI, i den del det där föreskrivs att "[d]essa värden betraktas som de deklarerade värdena för verifieringsförfarandet i bilaga IX"; ii) punkt 2 a i bilaga IX, i den del det där föreskrivs att "deklarerade värden" motsvarar "de värden som anges i den tekniska dokumentationen"; och iii) punkt 2 b i bilaga IX, och
- ogiltigförklara tabell 9 angående "Kontrolltoleranser" i bilaga IX i den del denna tabell innehåller parametrar som inte ingår i bilaga VI och som inte förtecknas i bilaga V, närmare bestämt följande: "EW, full, EW,½, EW,¼, EWD, full, EWD,½" och "WW, full, WW,½ WW, ¼, WWD, full, WWD,½", samt
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden yrkar att kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/2014 ⁽¹⁾ ska ogiltigförklaras.

Sökanden har anfört följande två grunder till stöd för sin talan.

1. Första grunden: Den angripna rättsakten strider mot artiklarna 3, 12 och 16 i ramförordningen ⁽²⁾ och kommissionen har agerat utanför sina befogenheter genom att uppställa osammanhängande krav vad gäller den tekniska dokumentation leverantörer måste ladda upp till databasen och den kontroll marknadsövervakningsmyndigheterna har rätt att göra.
2. Andra grunden: Den angripna rättsakten strider mot rättssäkerhetsprincipen och likabehandlingsprincipen, eftersom den angripna rättsakten inte innehåller någon klart och enhetligt reglerande ramverk, vilket gör att det blir omöjligt för leverantörerna att avgöra vilka skyldigheter de har vad avser de uppgifter som ska anges i den tekniska dokumentationen och att avgöra vilken kontroll som ska göras av uppgifternas tillförlitlighet.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/2014 av den 11 mars 2019 om komplettering av Europaparlamentets och kommissionens förordning (EU) 2017/1369 med avseende på energimärkning av tvättmaskiner för hushållsbruk och kombinerade tvättmaskiner/torktumlare för hushållsbruk och om upphävande av kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1061/2010 och kommissionens direktiv 96/60/EG/EUT L 315, 2019, s. 29).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 av den 4 juli 2017 om fastställande av en ram för energimärkning och om upphävande av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198, 2017, s 1).

Talan väckt den 26 februari 2020 – Applia mot kommissionen

(Mål T-140/20)

(2020/C 161/63)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgium) (ombud: advokaterna Y. Desmedt, L. Salernitano och K. Olsthoorn)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara följande delar av den angripna rättsakten: i) artikel 1.42 i bilaga I, med definition av begreppet of "deklarerat värde", ii) punkt 2.2 a i bilaga IX, i den del det där anges att "deklarerade värden" motsvarar "de värden som anges i den tekniska dokumentationen", och iii) punkt 2.2 b i bilaga IX,

- ogiltigförklara tabell 9 om "Kontrolltoleranser" i bilaga IX, i den del denna innehåller parametrar som ingår i bilaga VI och som inte är förtecknade i bilaga V, nämligen "Total strålningseffekt η_{TM} ", "Ljusflödesförhållande (för FL och HID)", "Livslängdsfaktor" (för FL och HID) och "Spektral renhet", och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden yrkar ogiltigförklaring av kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/2015 ⁽¹⁾.

Till stöd för sin talan åberopar sökanden två grunder.

1. Första grunden: Den angripna rättsakten strider mot artiklarna 3, 12 och 16 i ramförordningen ⁽²⁾, och kommissionen har överskridit sina befogenheter genom att införa osammanhängande krav vad gäller vilken teknisk dokumentation som leverantörer måste ladda upp till databasen och vilket kontrollförfarande som marknadsövervakningsmyndigheterna har befogenhet att genomföra.
2. Andra grunden: Den angripna rättsakten strider mot rättssäkerhetsprincipen och likabehandlingsprincipen, eftersom den inte innehåller ett klart och otvetydigt regelverk, vilket gör att leverantörerna inte kan avgöra vilka skyldigheter de har, vad avser vilka data som ska tillhandahållas i den tekniska dokumentationen och vilket kontrollförfarande som gäller för deras tillförlitlighet.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/2015 av den 11 mars 2019 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 vad gäller energimärkning av ljuskällor och om upphävande av kommissionens delegerade förordning (EU) nr 874/2012 (EUT L 315, 2019, s. 68).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 av den 4 juli 2017 om fastställande av en ram för energimärkning och om upphävande av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198, 2017, s. 1).

Talan väckt väckt den 26 februari 2020 – Applia mot kommissionen

(Mål T-141/20)

(2020/C 161/64)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgium) (ombud: advokaterna Y. Desmedt, L. Salernitano och K. Olsthoorn)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara följande delar av den angripna rättsakten: i) punkt 3.2 a i bilaga IX, i den del det där anges att "deklarerade värden" motsvarar "de värden som anges i den tekniska dokumentationen", och iii) punkt 3.2 b i bilaga IX,
- ogiltigförklara tabell 8 om "Kontrolltoleranser för uppmätta parametrar" i bilaga IX, i den del denna innehåller parametrar som ingår i bilaga VI och som inte är förtecknade i bilaga V, nämligen "E16, E32" och "Eaux", och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden yrkar ogiltigförklaring av kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/2016 ⁽¹⁾.

Till stöd för sin talan åberopar sökanden två grunder.

1. Första grunden: Den angripna rättsakten strider mot artiklarna 3, 12 och 16 i ramförordningen ⁽²⁾, och kommissionen har överskridit sina befogenheter genom att införa osammanhängande krav vad gäller vilken teknisk dokumentation som leverantörer måste ladda upp till databasen och vilket kontrollförfarande som marknadsövervakningsmyndigheterna har befogenhet att genomföra.
2. Andra grunden: Den angripna rättsakten strider mot rättssäkerhetsprincipen och likabehandlingsprincipen, eftersom den inte innehåller ett klart och otvetydigt regelverk, vilket gör att leverantörerna inte kan avgöra vilka skyldigheter de har, vad avser vilka data som ska tillhandahållas i den tekniska dokumentationen och vilket kontrollförfarande som gäller för deras tillförlitlighet.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/2016 av den 11 mars 2019 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 vad gäller energimärkning av kyl-/frysprodukter och om upphävande av kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1060/2010 (EUT L 315, 2019, s. 102).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 av den 4 juli 2017 om fastställande av en ram för energimärkning och om upphävande av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198, 2017, s. 1).

Talan väckt den 26 februari 2020 – Applia mot kommissionen

(Mål T-142/20)

(2020/C 161/65)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgium) (ombud: advokaterna Y. Desmedt, L. Salernitano och K. Olsthoorn)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara följande delar av den angripna rättsakten: i) artikel 1 b i bilaga VI, i den del det där anges att "[d]essa värden betraktas som de deklarerade värdena för verifieringsförfarandet i bilaga IX", ii) punkt 3.2 a i bilaga IX, i den del det där anges att "deklarerade värden" motsvarar "de värden som anges i den tekniska dokumentationen", och iii) punkt 3.2 b i bilaga I, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden yrkar ogiltigförklaring av kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/2017 ⁽¹⁾.

Till stöd för sin talan åberopar sökanden två grunder.

1. Första grunden: Den angripna rättsakten strider mot artiklarna 3, 12 och 16 i ramförordningen ⁽²⁾, och kommissionen har överskridit sina befogenheter genom att införa osammanhängande krav vad gäller vilken teknisk dokumentation som leverantörer måste ladda upp till databasen och vilket kontrollförfarande som marknadsövervakningsmyndigheterna har befogenhet att genomföra.

2. Andra grunden: Den angripna rättsakten strider mot rättssäkerhetsprincipen och likabehandlingsprincipen, eftersom den inte innehåller ett klart och otvetydigt regelverk, vilket gör att leverantörerna inte kan avgöra vilka skyldigheter de har, vad avser vilka data som ska tillhandahållas i den tekniska dokumentationen och vilket kontrollförfarande som gäller för deras tillförlitlighet.

- (¹) Kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/2017 av den 11 mars 2019 om komplettering av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 vad gäller energimärkning av kyl-/frysprodukter och om upphävande av kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1060/2010 (EUT L 315, 2019, s. 134).
- (²) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1369 av den 4 juli 2017 om fastställande av en ram för energimärkning och om upphävande av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198, 2017, s. 1).

Talan väckt den 5 mars 2020 – Guangxi Xin Fu Yuan mot kommissionen

(Mål T-144/20)

(2020/C 161/66)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Guangxi Xin Fu Yuan Co. Ltd (Bobai, Kina) (ombud: advokaterna J. Cornelis och T. Zuber)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökandena yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara kommissionens genomförandeförordning (EU) 2019/2131 av den 28 november 2019 om ändring av genomförandeförordning (EU) 2019/1198 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av bords- och köksartiklar av keramiskt material med ursprung i Folkrepubliken Kina efter en översyn vid giltighetstidens utgång i enlighet med artikel 11.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1036, och
- förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökandena tre grunder.

1. Första grunden: Kommissionen åsidosatte artikel 13.3, jämförd med artikel 5.10 och 5.11 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/1036 av den 8 juni 2016 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska unionen (grundförordningen) samt artiklarna 6.1, 6.2 och 12.1 i WTO:s antidumpingöverenskommelse, principen om icke-diskriminering och principen om skydd för berättigade förväntningar genom att inte ta upp sökanden i den uttömmande förteckningen över exportörer i den förordning som inledde undersökningen om överträdelse och därefter utvidga undersökningen till att också omfatta sökanden.
 2. Andra grunden: Kommissionen saknade rättslig grund för att uppta sökanden i den angripna förordningen, eftersom artikel 13.3 i grundförordningen inte omfattar införande av åtgärder för överträdelser på grund av blotta risken för en överträdelse och vidare kräver föregående registrering av all aktuell import. Dessutom är den motivering som kommissionen lämnade ologisk och ogrundad och beaktar inte väsentlig bevisning och utgör därför en uppenbart felaktig bedömning.
 3. Tredje grunden: Kommissionen åsidosatte rätten till försvar och principen om icke-diskriminering genom att grunda sitt slutliga beslut på två nya sakomständigheter om vilka sökanden inte hade möjlighet att yttra sig under undersökningen.
-

ISSN 1977-1061 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2504 (pappersutgåva)

Europeiska unionens
publikationsbyrå
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV